Ludas Matyi

XIII. évfolyam 17. szám. 1957. június 13.

Ára 1 forint

DICSŐSÉGTÁBLA
KOVÁCS JÁNOS
4 TALÁLATOT ÉRT EL AZ E HETI
LOTTÓ SORSOLÁSON

Réber László rajza

Régies a divat

Vasvári Anna raiza

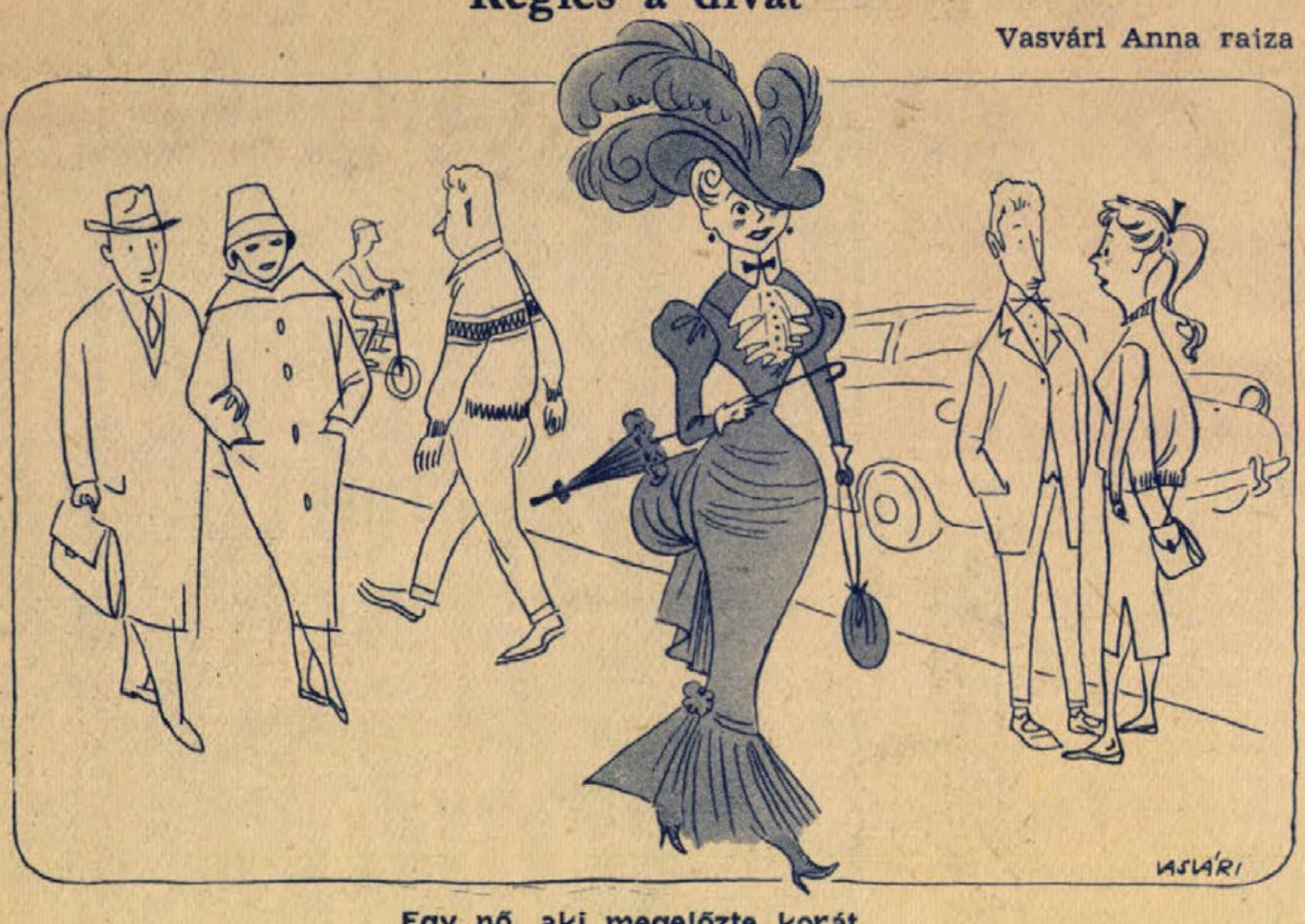

Egy nő, aki megelőzte korát.

Automata-világ

Réber László rajza

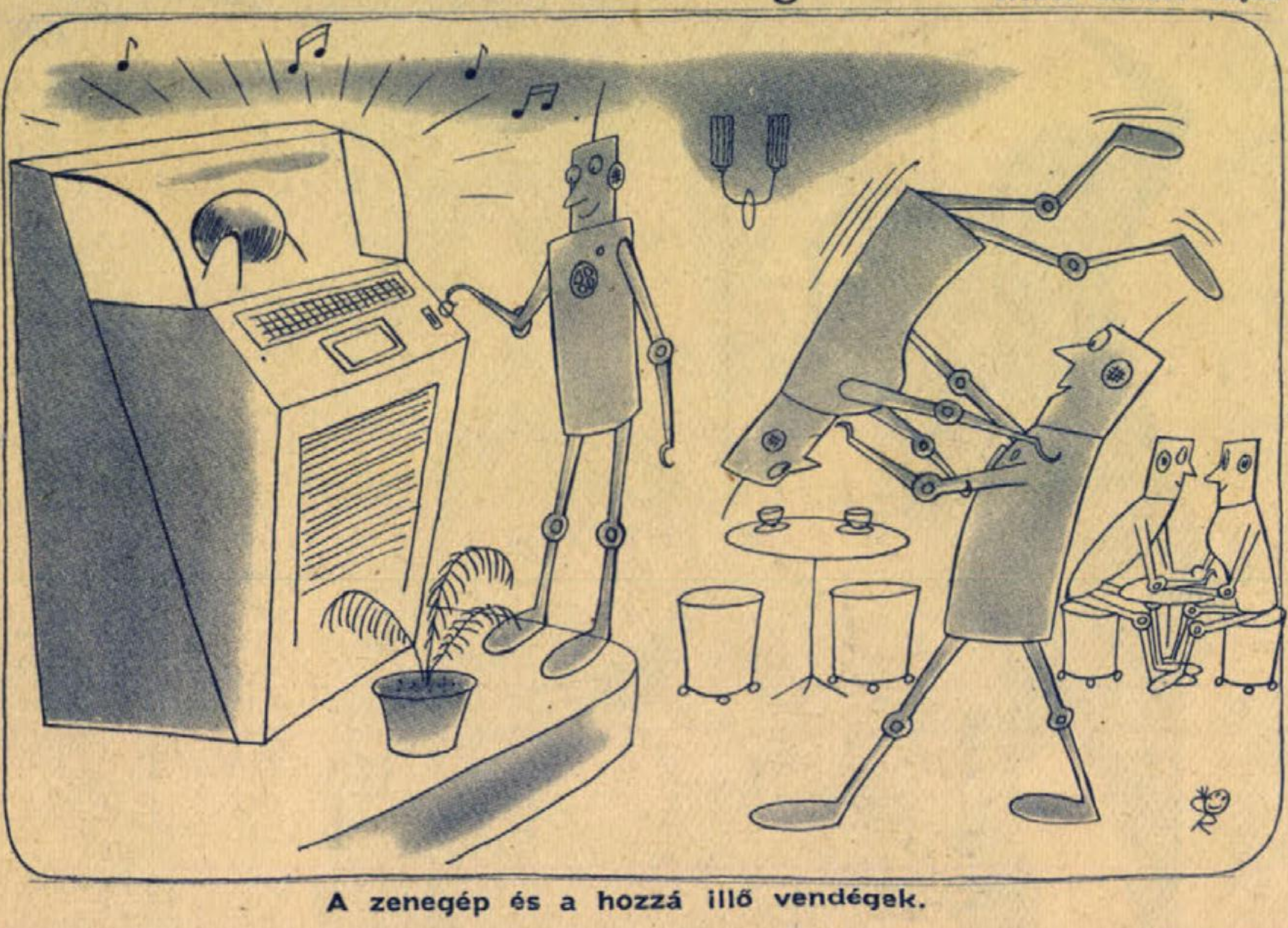

A zenegép és a hozzá illő vendégek.

Jártamban, keltemben

hallottam, hogy újra megnyílt a Kis Rabló nyári vendéglő. Mint minden évben, most is elgondolkoztat a névben rejlő bátor önbírálat. Helyes. Lépje át úgy az a vendég a küszöböt, hogy tudja, mi vár rá. A Kis Rabló út- és névmutató példája nyomán a vendéglátóipar rendelkezésére bocsátok néhány ötletet: „Íze Nincs...” „Apró Falat.” „Drágám.” „Vendéglő az Álmodozó Főúrhoz.” „Se Hús, Se Hal.” „Kétszer Kettő Néha Öt.” A munka oroszlánrésze persze a vendéglátóiparra marad. Mennyi kedves, elmés, bohókás, egyben találó ötlettel lehetne célozni a célozniValókra. Csak helyeselni tudom az elgondolást, hogy ne áruljunk zsákba bécsiszeletet és öntsünk tiszta spenótot a pohárba!

K. M.

Mire megvénülünk?

Egyik közkórházunk főorvosa végiglátogatta az osztályt. Az egyik beteg — kedves, fiatal ember, megszólalt:

— Főorvos úr, kérem, tessék már engem hazaküldeni.

A doktor a fejét rázta:

— Még nem lehet. Nemsokára eljön annak is az ideje. Miért akar kimenni?

— Kérem szépen, főorvos úr, olyan régen vagyok már itt... Egészséges vagyok... úgy érzem, ha még pár napig maradok, megőszülök.

Nevetett az orvos.

— Megnyugtatom, pár napi lábadozástól még senki sem őszült meg.

Másnap a főorvos ismét vizitálta a betegeket. Megállt a fiatalember ágya előtt és rémülten riadt a betegre: galambősz hajjal feküdt, szomorkás arckifejezéssel.

Nézte, nézte az orvos, aztán hangosan kacagni kezdett.

A beteg a Vidám Színpad fodrásza volt — a feleségével behozatott egy parókát...

Megfelelő emberrel...

Még régen, sportújságíró koromban történt, hogy társaságban egy kedves, mosolygós bácsi udvariasan aziránt érdeklődött, hogy hol dolgozom. Amikor megmondtam, hogy újságíró vagyok és foglalkozásomat a sport területén gyakorlom, még udvariasabban, az igazán kedves emberek megértő felsőbbségével így érdeklődött:

— Nos, futnak a futók, futnak?

Megnyugtató válaszom után nem titkolta elégedettségét, majd mosolyogva biccentett, s továbbment, hiszen rajtam kívül még mások is voltak a társaságban, akik szomjúhozták az emberi érdeklődést. A bácsi arckifejezése jóleső érzésekről tanúskodott: Íme, megint sikerült boldoggá tennem egy egyszerű lelket, aki nem találta ugyan fel a spanyolviaszt, nem akarja megváltani a világot lángeszű tervekkel, mégis kedves neki a maga kis egyszerű, de becsületes tevékenysége, és jólesik neki, ha érdeklődnek iránta. Mert az emberi együttélés titka az, hogy megfelelő emberrel a megfelelő témáról beszéljünk, ne nézzünk le senkit se, érdeklődjünk egymás munkája iránt, vessük ki szívünkből a büszkeséget, a gőgöt, s gondoljunk arra, hogy embertársunk is ember, ha csökkentett értékű is.

Tartozom az igazságnak azzal, hogy az első pillanatban nem voltam olyan boldog, amint az feltételezhető lett volna. Sőt, egy kis sértődöttséget is éreztem, arra gondolva, hogy emberi értékeim garmadája sikkadt el. Tagadhatatlan, hogy nagymértékben érdeklődöm a futók iránt, de amellett szeretem a preklasszikus zenét, foglalkozom krisztológiával és régészettel is. Minderről pedig szó sem volt, csak futókról. Később rájöttem, hogy nincs igazam.

Számomra ez a néhány szó végül nemcsak egy kedves este feledhetetlen emléke maradt, hanem iránytű a helyes viselkedés felé. Önzetlenségemre pedig mi sem jellemzőbb, mint hogy a következőkben felebarátaim számára is elárulom, hogyan kell helyesen érdeklődni mások életkörülményei iránt, kitől mit kell kérdezni.

Utcaseprőtől: — Szemetelnek az emberek, szemetelnek?

Politikustól: — Szavaznak a képviselők, szavaznak?

Királytól: — Hódolnak a népek, hódolnak?

Büntetőbírótól: — Tagadnak a vádlottak, tagadnak?

Filozófustól: — Kidomborodnak az ellentétek, kidomborodnak?

Matematikustól: — Haladnak a haladványok, haladnak?

Biológustól: — Erednek a fajok, erednek?

Csillagásztól: — Távolodnak a ködfoltok, távolodnak?

Meteorológustól: — Betörnek a hideg légtömegek, betörnek?

Tábornoktól: — Elesnek a katonák, elesnek?

Atomtudóstól: — Hasadnak a magok, hasadnak?

Ha aztán a humoristától megkérdezik, hogy csattannak a poénok, csattannak? — ő sem tehet mást, mint a fentiek. Szerényen félretartja a fejét és így válaszolja:

— Igyekeznek, igyekeznek...

Feleki László

Hitvesi szerelem

(Rímtelen szabad epigramma)

Hitvesem szeret.
Én is szeretek.
Négy ember boldog.

Cigarettázó nők

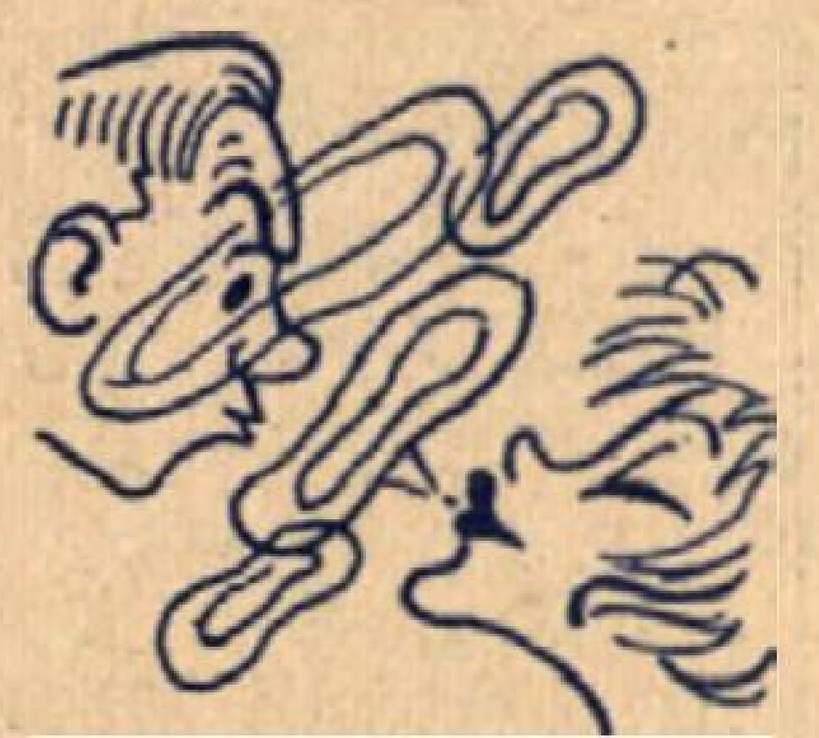

Kéken szálló
— légben háló —
léggé váló
karikák.
Elmerengve
ringva-rengve
tekintetem
szinte lengve
tapad rátok
Ilonák és Marikák.
Füst-lehellő
illat-felhő
körületek
felettetek.
Csupa puha
bársony szárnyon
repülő kék
füst kék árnyt von.
Mélyre szíva
szomjan iva
szivja füstöt
ajkatok!
Csak amikor
szátokon szám,
azt a büdös
bagó szagot
ne érezném
rajtatok!!!

Teknős Péter

A magyar gyerekek ausztriai gyűjtőtábora előtt

Gerő Sándor rajza

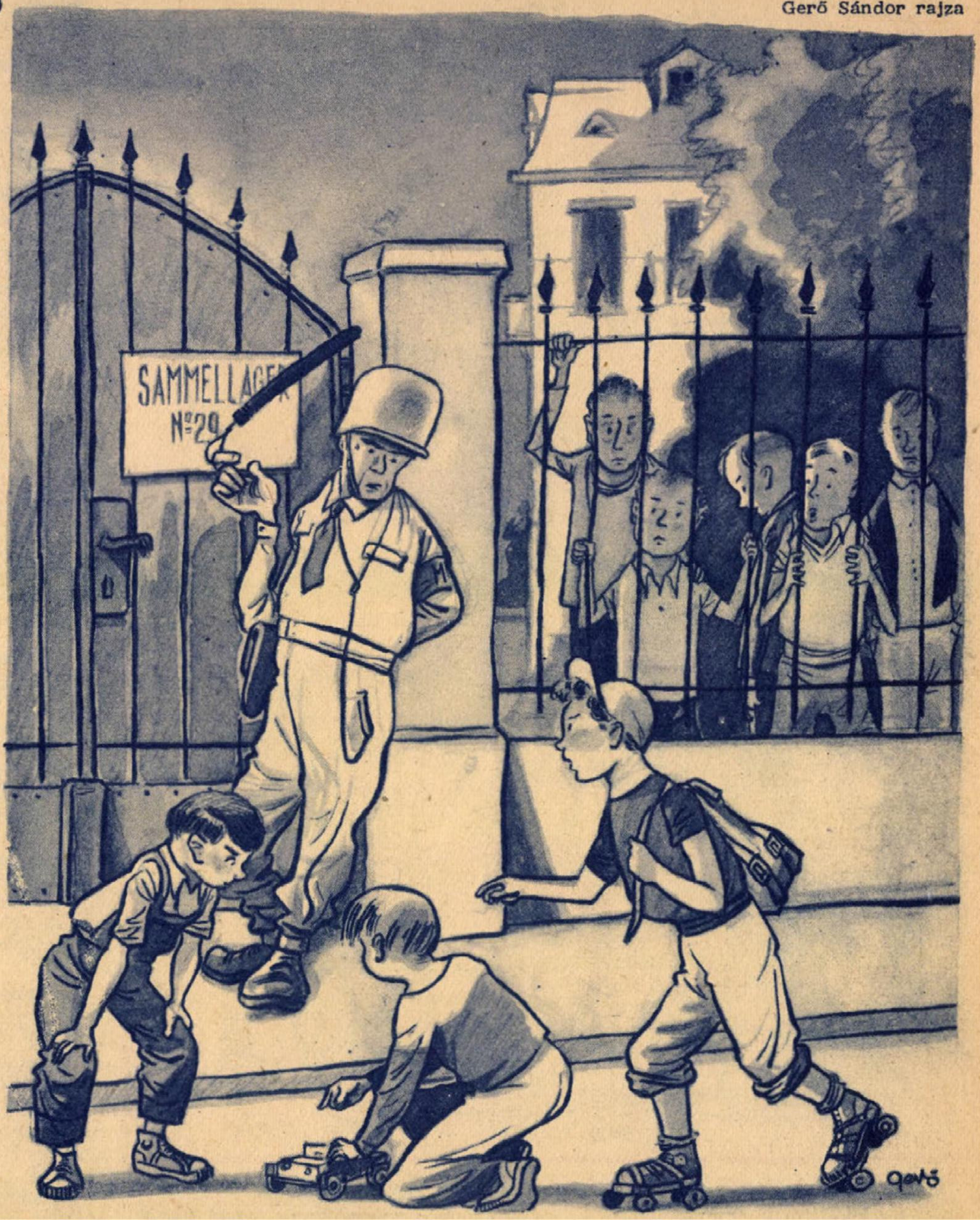

A rendőr: No, Hanzi, menjetek haza, gyereknek anyja mellett van a helye!

Roda Roda:

Határmenti liba

Podwolocsuszka határállomás volt a K. U. K. világban a Lemberg—Moszkva vasútvonalon. Itt kellett átszállni némi várakozás után Kiev, Charkov, Moszkva, Jekaterinoszláv, Odessza felé. Aki hosszú vonatozás után idáig eljutott, rohant a restibe friss erőgyűjtés céljából. A resti mindig felkészülve várta az éhes utasokat, hosszú asztalokon sorakoztak a borscs és scsí levessel teleszedett tányérok — ínycsiklandozó párákat eregetett a zöldségleves —, és körbejárt a teremben egy előkelő főpincér is kétféle színű ebédjegyet lobogtatva.

— Kismenüt óhajtanak az uraságok négy koronáért: levest és marhahúst, vagy nagy menüt? — kérdezte nyájasan.

A nagy menü hat korona ötven fillérbe került és ilyen csábító étlapja volt:

Leves, Marhahús, Libasült
Palacsinta

Mindenki a nagy menüt választotta és kifizette a cédulát.

Megkezdődött az evés. Amint a marhahúst felszolgálták, némi szünet következett. Aztán hirtelen kivágódott az ajtó, és egy szolgálati sapkás férfi hatalmas csengővel valóságos riadót kolompolt, majd sztentori hangon elkiáltotta magát a küszöbön:

— Kiev, Charkov, Moszkva, Jekaterinoszláv, Odessza felé tessék sürgősen beszállni! Utolsó figyelmeztetés!

A jó nép egymást taposva rohant a vonathoz . . .

Ez a jelenet hosszú éveken át, azonos rendben mindennap lejátszódott. Mióta a K. U. K. rezsim kétfejű madara röpködött Podwolocsuszka felett, halandó szem még nem látta feltálalva az ebédjegyen szereplő libasültet. Ami nem is csoda, mert a restis maga volt a szolgálati sapkás férfiú.

Ám egy napon mi történt?

E napon különösen erősen kolompolt a restis, és hangja is, ha lehet, még nyomatékosabb volt, mint máskor —, mégis: legnagyobb rémületére öt vendég az utolsó figyelmeztetés ellenére — csökönyösen ülve maradt. Hozzájuk rohant és egyenesen a fülükbe rázta a kolompot. — Utolsó pillanat a beszállásra, uraim! — ordította, de hiába.

— Mit sem tesz! — mondták az uraságok. — Jöhet a libasült! Mi tudniillik nem utazunk tovább, hanem itt maradunk. Lembergből jöttünk, és megbízatásunk, hogy ellenőrizzük a galíciai restiket!

Isten rendelése ellen nincs orvosság. S Isten úgy rendelte, hogy a restis családi asztalára szánt libát elő kellett keríteni, keserves kínok között fel kellett áldozni a renomé érdekében, és fel kellett szolgálni a lembergi ellenőröknek. Meg is ették a pokolravalók.

Mikor azonban a telhetetlen vendégek még a palacsintát is követelték, a restis az édesség helyett az anyakönyvi kivonatát hozta elő. Az ellenőrök orra alá nyomta és kárörvendően bizonyította, hogy a palacsinta nem tartozik a menühöz. A Palacsinta az ő aláírása a menükártyán. Az ő családi neve ugyanis: Palacsinta!

Fordította:
K. Tóth Lenke

Üvegszívvel kísérleteznek Amerikában

Szegő Gizi rajza

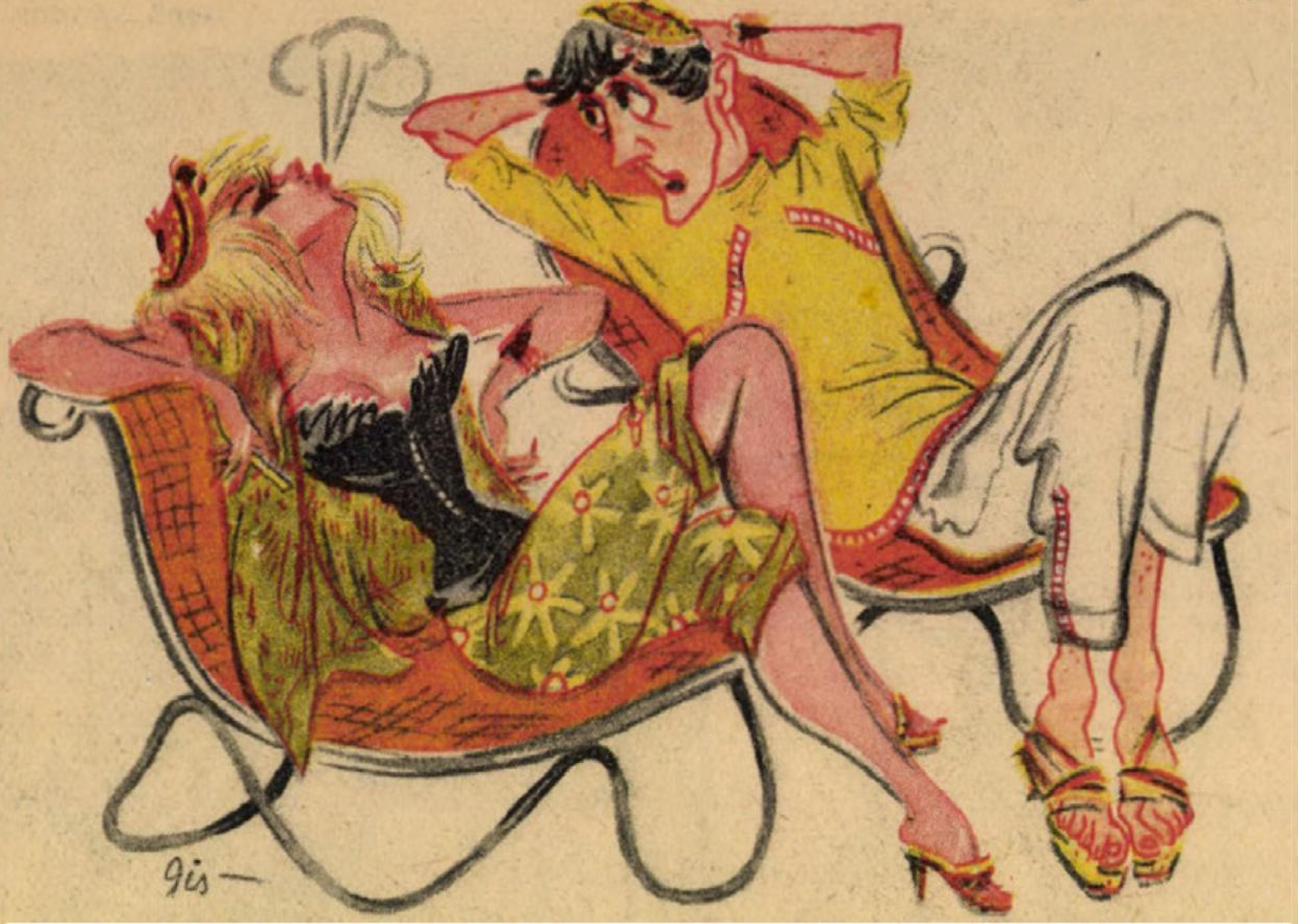

— Nem szeretném, Bessy, ha összetörné a szivemet ... Üvegből van ...

Kaján Tibor rajza

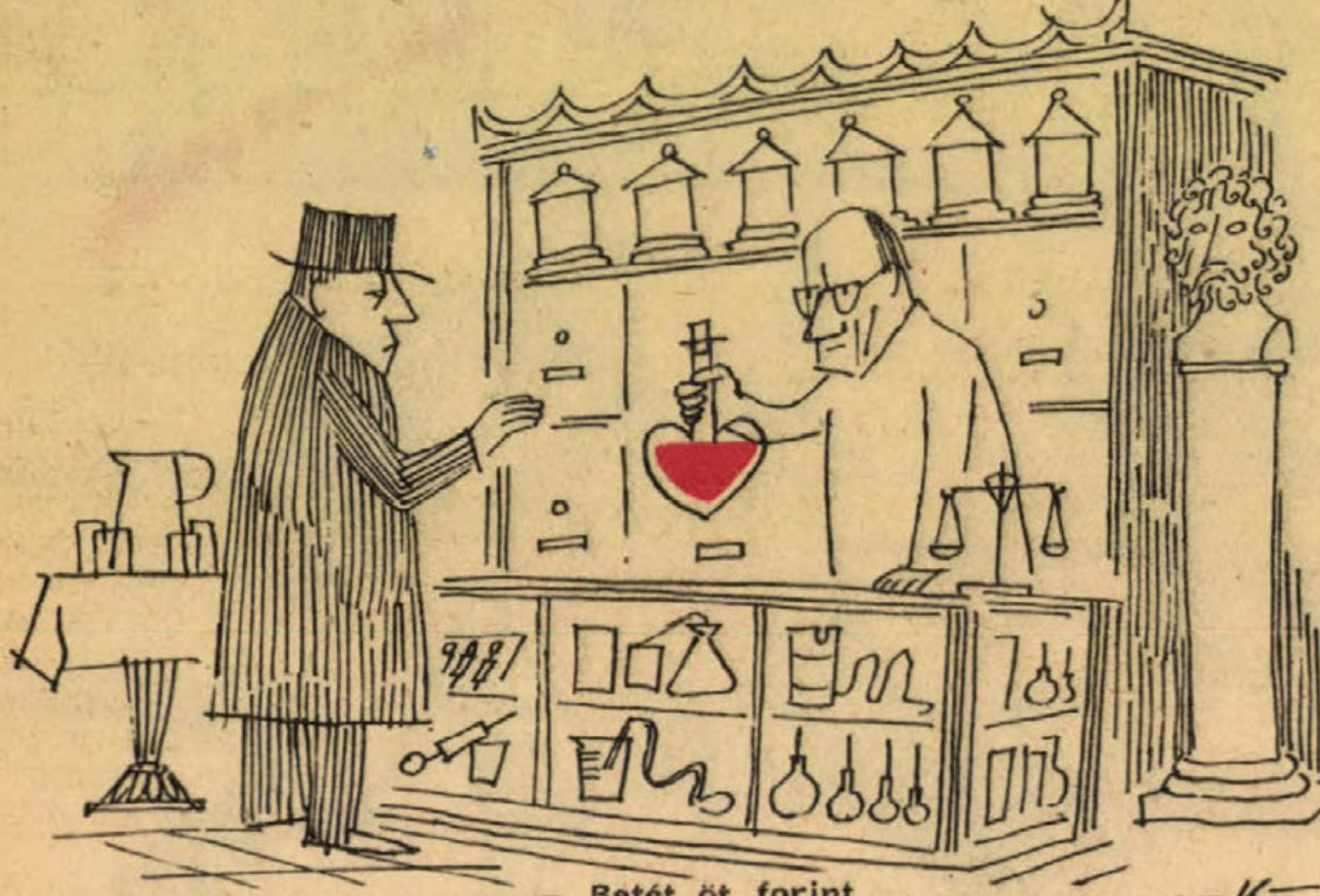

— Betét öt forint ...

A TALÁLMÁNY

Muhai Kázmér még zsenge ifjú volt, midőn ama Találmánya kidolgozásához fogott, amely később őt a Halhatatlanok sorába emelte. Mindent, amire az Emberiségnek szüksége van, egy viszonylag olcsó, amellett a hazai szükségletet bőven fedező nyersanyagból, a levegőből kívánta előállítani. Tehát nem az üres levegőbe beszélt, midőn kijelentette, célja az, hogy az emberek a levegőből éljenek.

A mérnök éjt-napot együvé téve kísérletezett, míg tíz év ernyedetlen munkája után elérte az első sikert: rozsbucit vont ki a levegőből. Nem csüggesztette el, hogy még nagyon barna volt és rágós, tovább folytatta kísérleteit, és íme az eredmény nem maradt el: egy idő múlva a fonott kalácstól kezdve a pacsnin keresztül a zsemlyeprézliig mindent elő tudott már állítani a levegőből!

Élete delén álló férfi volt már ekkor, rég családot alapított. Megfeszített kutatásai után esténként enyhet lelt kis családja: felesége és hét gyermeke meghitt társaságában. Tehetséges gyermek volt valamennyi, csupán a legkisebb, a Jenőke volt kissé gyengeelméjű, és így az írás és olvasás alapelemein kívül mást nem tudott elsajátítani.

A zsemlyeprézli sem volt az utolsó lépés. Újabb tíz esztendő elteltével a Világ elé terjeszthette Találmányát, amely teljesen új fejezetet nyitott az Emberiség történelmében: csokoládét, nugatot, gyarmatárut, még citromot is elő tudott állítani a levegőből. Parizert, kolbászt csabai módra, valódi műanyag konfekcionált ruhát, tűsarkú cipőt, Ötéves Terv cigarettát, feketecsíkú csipkés nylonharisnyát

Az egész magyar nép egy emberként ünnepelte az immár Agg Tudóst, aki elhatározta, hogy kísérleteit befejezettnek nyilvánítja s felveszi érte a jól megszolgált díjat.

A Találmányi Hivatalban a legszívélyesebben fogadták és ünnepélyes formák között átadtak neki 200 000 forintot. „Önt nagy kitüntetés érte" — mondotta a főelőadó — „a legmagasabb díjat fizetjük Önnek, amit egyáltalában találmányért fizetni lehet." Szavai megerősítéséül rögtön föl is lapozta az Újítási Előadók Tankönyvét és megmutatta a 41/1953. M. T. rendelet 27. paragrafusának 6. pontját, amelyben szó szerint ez állt: *„Népgazdasági szempontból fontos találmányért kifizethető feltalálási díj összege a 200 000 forintot nem haladhatja meg."*

Muhai szívét büszkeség járta át, de ebbe az érzésbe némi mélabú is vegyült, midőn azt latolgatta, hogy alapjában véve 52 év lankadatlan munkája után nem is olyan nagy pénz az a 200 000.

Ilyen lelkiállapotban ért haza, ahol is családja faggatására, hogy mi bántja, szavakba öntötte, ami a szívét nyomta.

— Ne búsulj papa — szólt a legkisebbik fiú, Jenő, a gyengeelméjű — semmi baj. Épp ma nyertem egy millió forintot a lottójátékon!

Kertész Magda

Ez aztán gyors ügyintézés!

Ilyenkor, a színházi szezon vége felé mindig érdekesek azok a hírek, hogy a jövő szezonban kik lesznek a színházak új igazgatói. Néhány igazgatóváltozás ezidén is várható, erről szólt a Rádió minapi kulturális híreinek egyik kis közleménye. Bemondták, hogy az egyik színháznak eddigi igazgatója helyett ez és ez lesz az új vezetője.

Ezt a hírt hallgatta az illető színház régi igazgatója is. A bökkenő csak az, hogy ő eddig mit sem tudott arról, hogy a színházat a jövőben más fogja vezetni. Fogta hát magát és a Művelődési Minisztérium színházi főosztálya címére a következő táviratot adta fel:

eertesiteest megkaptam stop
tovaabbi inteezkedeeseket
is raadion vaarom

Árleszállítás

Szür-Szabó József rajza

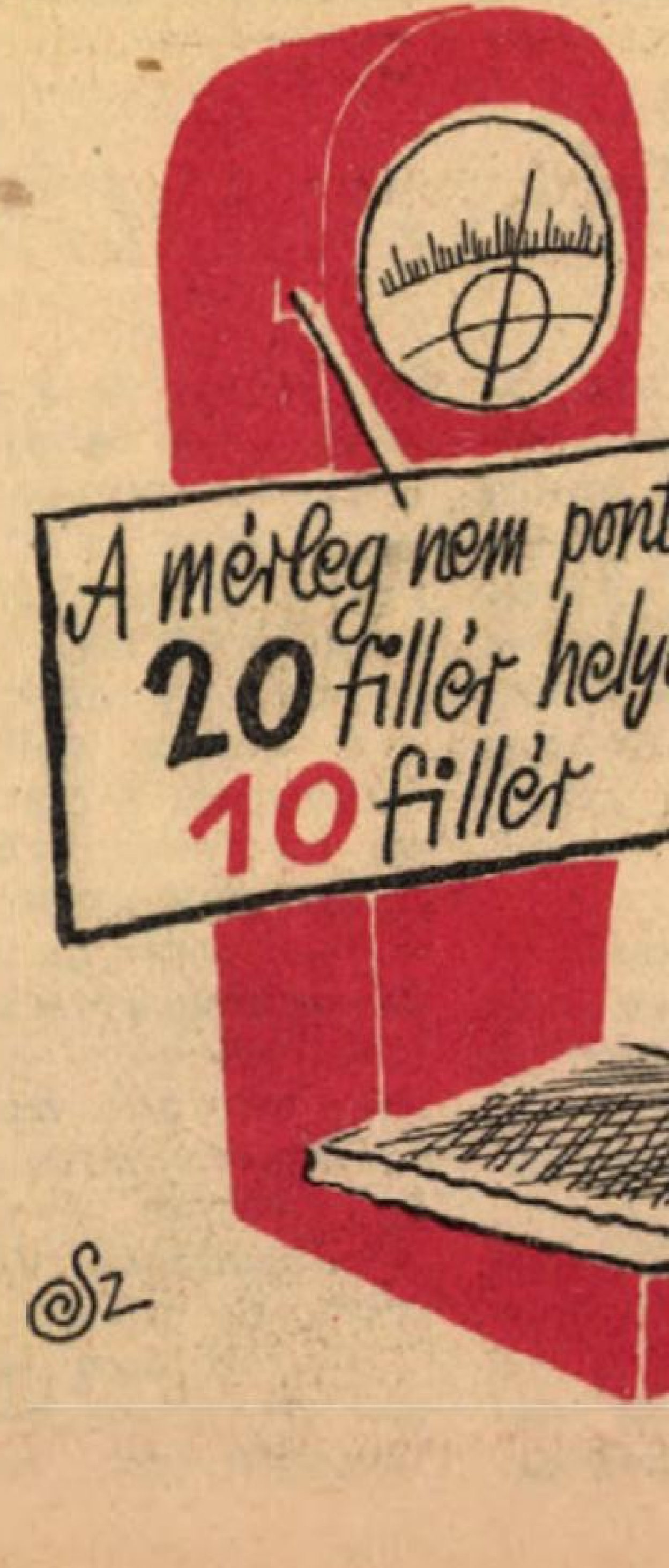

BŰN és bűnhődés

A finom belvárosi cukrászda kis szalonjában minden asztalnál ülnek. Jóképű fiú kávézik az egyik sarokban. Gondosan ápolt, nem ízléstelenül hullámos haja, jó szövetből készült, divatos, de nem jampeces ruhája, szombat lévén, arra következtet, hogy most élvezi az ötnapos munkahét hatodik napját. Legalábbis ezt állapítom meg a „vajon ki kicsoda?” című egyszemélyes magán-társasjátékomban. Csinos, fekete nő ül vele szemben. Úgy látszik nem idegenkednek egymástól. Ó, nem nézegetik egymást feltűnően, szó sincs róla, a kölcsönös rokonszenvet csak az veszi észre, aki figyeli a fejleményeket. Már ott tartanak, hogy a fiú ugyanazt rendeli, mint a lány, határozott hangsúllyal „ugyanazt kérem, amit a hölgy fogyaszt”.

Lassan, de biztosan terebélyesedik a vonzalom.

Közben két új nő érkezik. Letelepednek egy megüresedett asztalhoz — micsoda szerencse! — és feltűnően franciául kezdenek beszélgetni. A hamisítatlan pesti fiú érdeklődése egyszerre feléjük fordul, majd elnyeli őket a szemével. „Ejtve van” a fekete lány, ahogy a fiatal ember szülőföldjén mondják. Pedig mennyivel szebb, csinosabb, mint a két új vendég! De a fiú mégis őket bámulja, mert hiszen külföldiek. A hangosabbik élénken viszonozza az érdeklődést. De aztán hozzájuk lép a felszolgálónő, a két hölgy ragyogó magyarsággal rendel — és az idill hervadni kezd. Lankad a fiú érdeklődése, egyszerre rájön, amire én már régen rájöttem, hogy a fekete lány sokkal szemrevalóbb és hódoló pillantása visszalopózik hozzá.

Újból foglalt minden asztal. Idősebb nőkből álló társaság érkezik és a fiú udvariasan felugrik, hogy átadja egyedül birtokolt asztalát. Aztán hirtelen lendülettel a fekete lányhoz lép.

— Megengedi, hogy itt fogyasszam el a feketémet?

A lány értetlenül néz rá, majd csendesen, szinte mentegetőzve megszólal:

— Sorry, I don't unterstand Hungarian.

Zentai Lea

Veszélyes útvonal

Szegő Gizi rajza

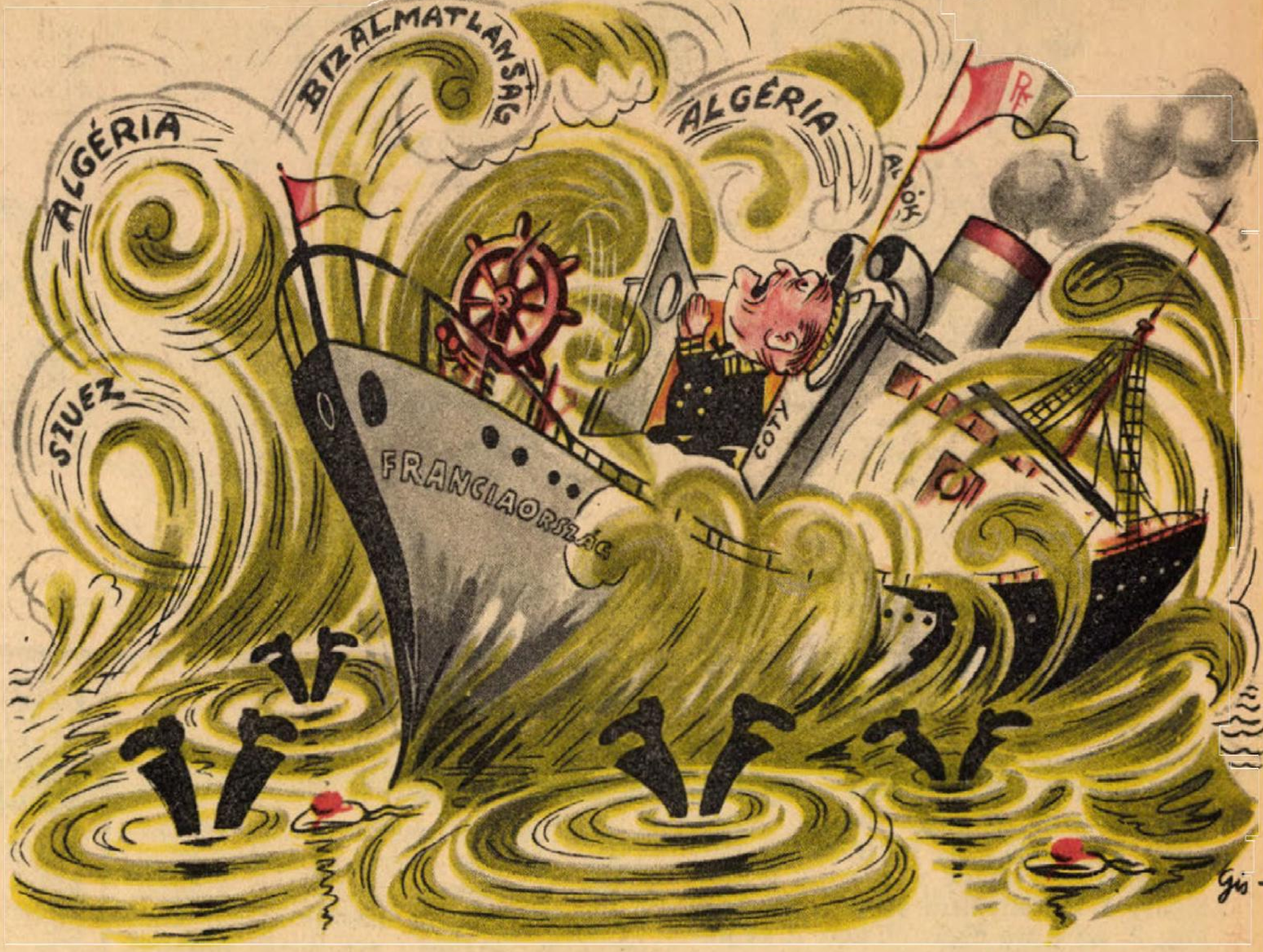

Coty: Borzasztó! Ezek a vad hullámok mindenkit lesodornak a kormány mellől!

„Jól nevelt kisfiamnak apát keresek“ jeligére

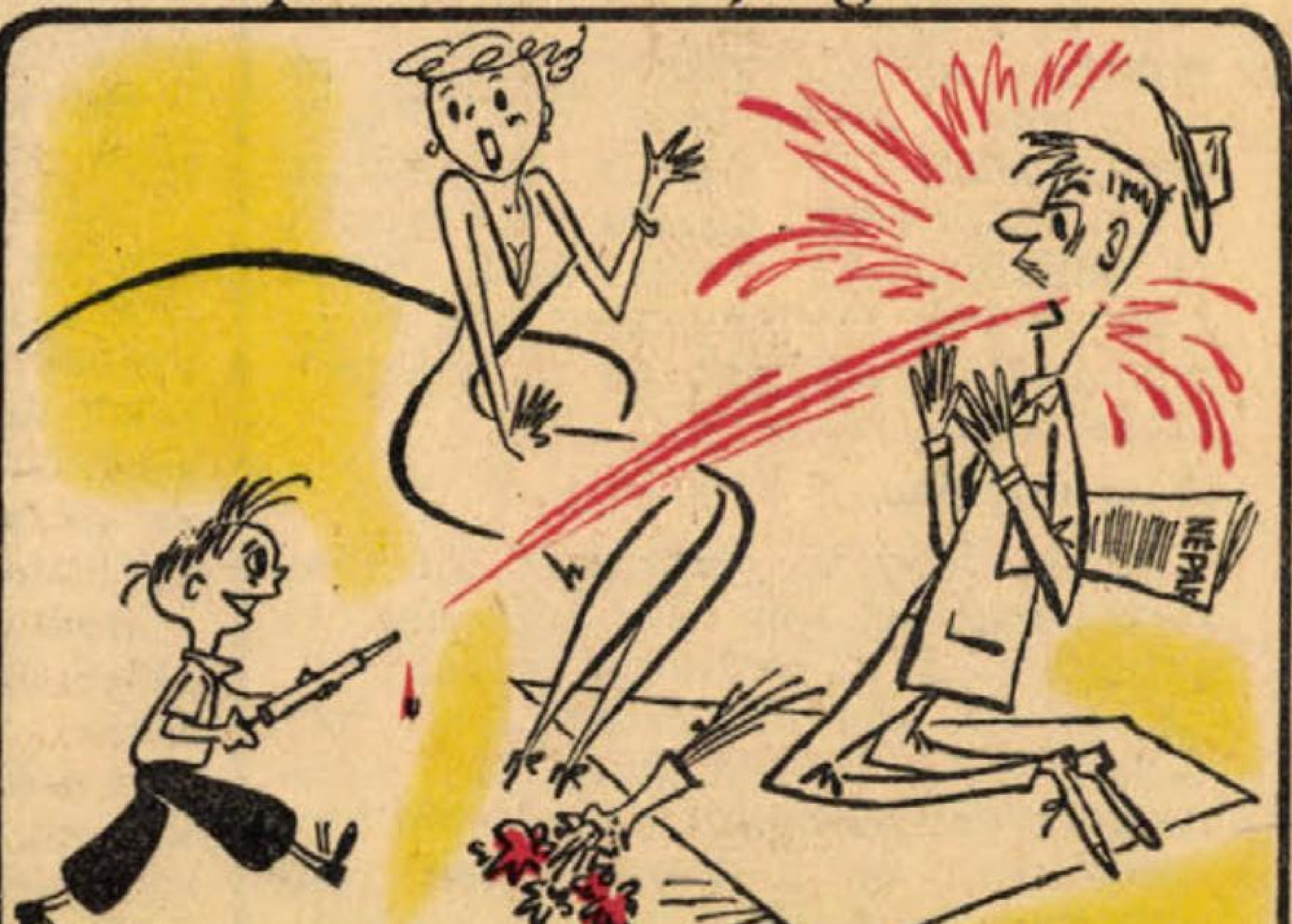

— Ez a pacák jött a hirdetésre, anyu?!

Vendéglőben

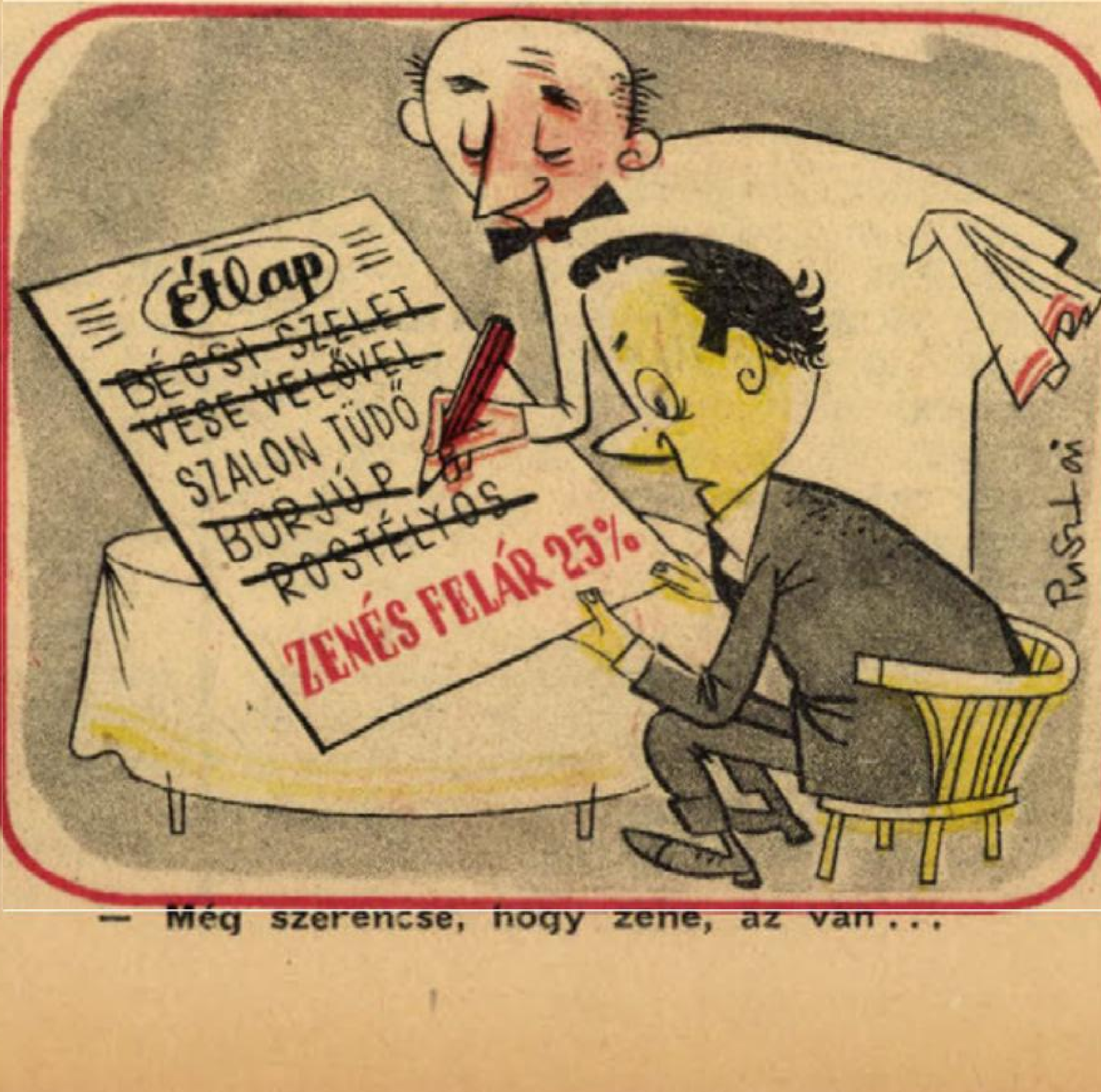
Étlap
~~BÉCSI SZELET~~
~~VESE VELŐVEL~~
SZALON TÜDŐ
~~BORJÚ P.~~
~~ROSTÉLYOS~~
ZENÉS FELÁR 25%

— Még szerencse, hogy zene, az van . . .

Mosolygó színház

Honnan vegyük?

Egy elég sikertelen színházi szezon második felében, az ilyenkor szokásos türelmetlenséggel próbálták egyik színházunkban az új darabot és bizony annak próbái nem haladtak a legbiztatóbban. Egy jelenet lejátszása után a darab rendezője idegesen szólt fel a színészeknek: —

— Menjünk vissza, csináljuk mégegyszer.

A jelenet főszereplője megkérdezte:

— Honnan vegyük mégegyszer?

A rendező:

— Honnan? Ahonnan rossz!

Erre egy sejtelmes hang a háttérből:

— Szóval a szezon elejéről.

Süssél nap

Kassai Vidor, régi Népszínházunk legkisebb termetű, de legnagyobb komikusa visszavonulása után Vácott, önkéntesen választott remeteségben élte öreg napjait. Halála előtt a betegségek még kisebbre aszalták amúgyis kicsi testét, folytonosan fázott, és a nyári melegben is, télikabátba burkolózva, egyszerű kis házacskája tornácán, szüntelen a nap melegítő sugarát keresgélte. Egy alkalommal is tornácán üldögélt, de a melegítő napsugarat állandóan eltakarták a kavargó esőfelhők. A bölcs, megbékélt öreg fel-feltekintett az égre és az értetlen felhők közé kiáltott:

— Süssél nap, mert a végén nem lesz — *kire!*

Új munkahelyen

Vasvári Anna rajza

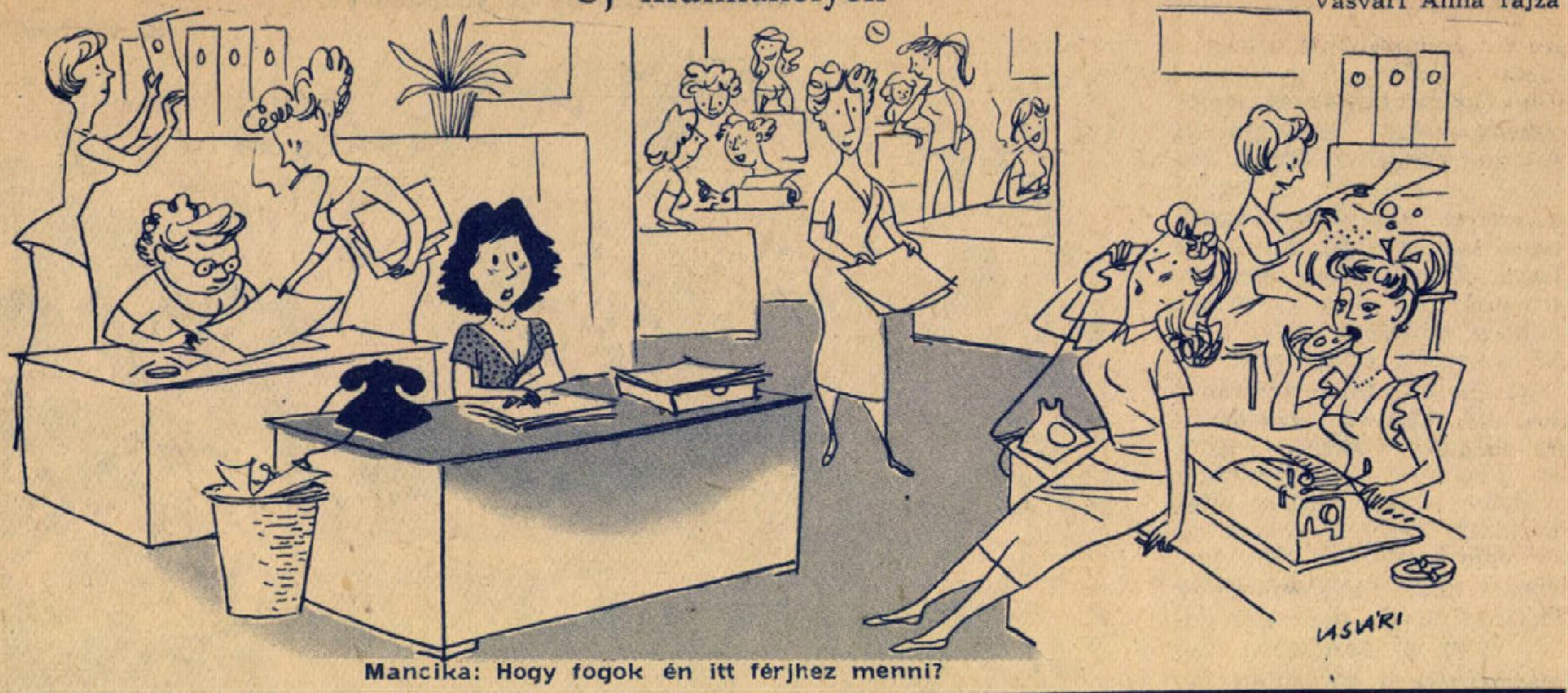

Mancika: Hogy fogok én itt férjhez menni?

Veszedelmes gyalogjárók

(Egy gépkocsivezető feljegyzéseiből)

Az autón ülő ember és a gyalogjáró közötti ellentét onnan ered, hogy az autós sok tekintetben előnyösebb helyzetben van, mint a gyalogos: 1. autón járni jobb, mint gyalog; 2. az autó elgázolhatja a gyalogost, de a gyalogos az autót nem; 3. nézeteltérés esetén az autóvezető kinyithatja a tolóablakot és átkot szórhat a gyalogos családjára, viszont a gyalogos hiába viszonozza a jókívánságokat, mert a sofőr becsukja az ablakot és nem hallja.

Fenti ellentétekből születtek meg a dacos gyalogjárók jólismert típusai, amelyekből a legfontosabbakat feljegyeztem. Ezt azért tettem, hogy ha már megjavítani nem is tudom, legalább osztályozom őket.

Az életunt

Gondokba merülten, lehorgasztott fővel keresztbe ballag át az úttesten. Ha rádudálsz, se nem lassít, se nem gyorsít, csak szomorúan rád néz. Ez a tekintet azt mondja: „Hát gázolj el, ha nincs jobb dolgod. Nekem teljesen mindegy: élek-e, halok-e." Ha erre megindulsz felé, hirtelen megugrik és csak a szája mozgásán látod, hová szeretne beutalni állandó jelleggel.

A hős lovag

Mint egy féltve őrzött kincset, gyöngéden vezeti át Icukát vagy Jucikát könyökénél fogva. A dudaszóra Icuka vagy Jucika, mint a nyúl, szalad fel a járdára, de nem a hős lovag. Ő megáll, s rettenthetetlenül szembenéz a veszedelemmel, ajka megvetően lebiggyed, tekintete fitymáló: „Na gyere, birkózzunk meg, majd meglátjuk, ki marad alul... Különben, menj, nem akarom, hogy szerelmem tanúja legyen a véres látványnak, amikor eltiporlak..." Azzal elindul lassan, lábát húzva úgy, hogy a kocsi első sárhányója zakója szélét súrolja. A járdán Icuka vagy Jucika szívdobogva, ámuló tekintettel várja a halálból megtért hőst és összesimulva ballagnak tovább egy rossz házasság felé.

A vidéki család

Apa, mama, nagymama és háromnégy gyerek egymást ráncigálva, mint egy középkori freskó alakjai, páni félelemmel merednek az autó torkába. Aztán egyetlen pillanat alatt nyolcfelé ugranak. Amikor végre kétfelé elrendeződtek, a nagymama meggondolja magát és az úttesten át rávetődik a legkisebb gyerekre; a papa a mama után ugrik, aki az egyik copfos kislány után repes, s újból összegabalyodnak az út közepén. Addig az autó áll. Végre összeverődik a járdán a család, könnyes szemmel tapogatják egymást és elhatározzák, hogy soha többé nem jönnek Pestre: csak még megveszik a mosógépet és a frigidert, aztán usgyi, haza.

A szakember

Ha fordulsz és rádudálsz, fölényes csodálkozással néz rád, mint aki azt mondja: „Mit okvetetlenkedsz, barátom! Én már rég látom, hogy fordulsz, azt is tudom, hogy 1200 köbcentis oldaltszelepelt, négyütemű motorod van és a karosszériád elég gyenge..." Aztán int a kezével, mint egy közlekedési rendőr, hogy pucolj el előtte, de gyorsan, mert nem ér rá soká bíbelődni veled. Amikor fejcsóválva tovább indul, ez van az arcán: „És ilyen pancserek ülnek autóba, amikor én, én gyalog járok."

Öregasszony

Amikor közeledni lát, elhatározza, hogy nem kockáztatja meg előtted az átkelést. De te ismered az öregasszonyokat és figyelmeztető kürtjelet adsz. Erre elhatározza, hogy mégis átmegy előtted és az autó elé veti magát. Te balra kerülsz, ő már túl van rajtad, de akkor rájön, milyen vakmerőséget követett el és nem előre megy, hanem bűnbánóan viszszalohol a támaszpont felé. Így táncol előtted egy darabig, sima foxtrottot és Rock and Rollt. Végül elfárad, rájön, hogy mégsem sikerült elgázoltatnia magát és szégyenkezve eltűnik a fejcsóváló járókelők tömegében.

Gádor Béla

NYUGATI SZEMLE

Mutasd az alvásod, megmondom, ki vagy!

Amerikában könyv jelent meg „Morpheus és én" címmel, egy bizonyos Phyllis Rosenteuer nevezetű hölgy tollából, s a könyv leleplezi az alvók jellemét.

Aki a hátán fekve alszik, s tagjait minden irányban kinyújtja, az egy kis Cézár, hatalmaskodó, biztos ítéletű ember.

Aki a térdét felhúzza az orráig, az félénk, szégyenlős ember, fél a főnökétől, a postástól, a főpincértől...

Aki hason fekve alszik, az makacs ember és nem látja be a tévedését.

Aki kicsire húzza össze magát az ágyban, az pesszimista, rosszkedvű ember.

A szerző szerint az alvás rendkívül komoly dolog, hiszen minden három évből egyet az ágyban töltünk alvás céljából. Számos találmány függ össze az alvással. Egyedül a horkolással 400 találmány kapcsolatos. (Ilyen például a Horkolásellenes Kézi Bilincs. A megbilincselt ember állítólag képtelen horkolni.)

A szerző Aristotelesre hivatkozva azt is közli, hogy hány óra alvás szükséges az embernek. Tehát: 6 óra férfinak, 7 óra nőnek, 8 óra a bolondnak.

(Saját megjegyzésünk: kikérjük magunknak!!)

Szaporodunk, szaporodunk?

Hivatalos adatok szerint az emberiség óránként 5000 emberrel szaporodik. Ez igen! Ez az adat is azt bizonyítja, hogy ha valamit az emberiség komolyan a kezébe vesz, annak aztán mennie kell. Ha csak egy órát áldoz a gyarapodásra, máris ötezerrel többen vagyunk. Évente 43 millió a szaporodás. Nem fenyegeti az emberiséget egyedüllét!

Épülő, szépülő Amerika

Amerikai adatok szerint az adófizetőknek nem kevesebb, mint egymilliárd dollárjukba kerül ebben az évben új börtönök építése és a régiek javítása.

Hja, nem elég a gengszterekről filmeket csinálni és könyveket írni. El is kell őket tartani!

MINDENFÉLE

Mi a szórakozás? Az a megnyugtató tudat, hogy nem fejtünk ki semmiféle hasznos tevékenységet.

*

Segítséget nem elfogadni a legnagyobb tapintatlanság, sőt kegyetlenség az adakozni akaróval szemben.

*

Y. ismerősöm ellencserkész-típus. Másokkal szemben szigorú, magával szemben gyengéd.

*

Az ember saját magát nem tudja csiklandozni és denunciálni.

*

Az őskorban az lehetett a probléma, hogy az új, csodálatos találmányt, a kőbunkót miképpen használják fel békés célokra.

*

Van, aki a szerénységére büszke.

F. L.

Az atomtudós és kísérleti nyula

Kaján Tibor raiza

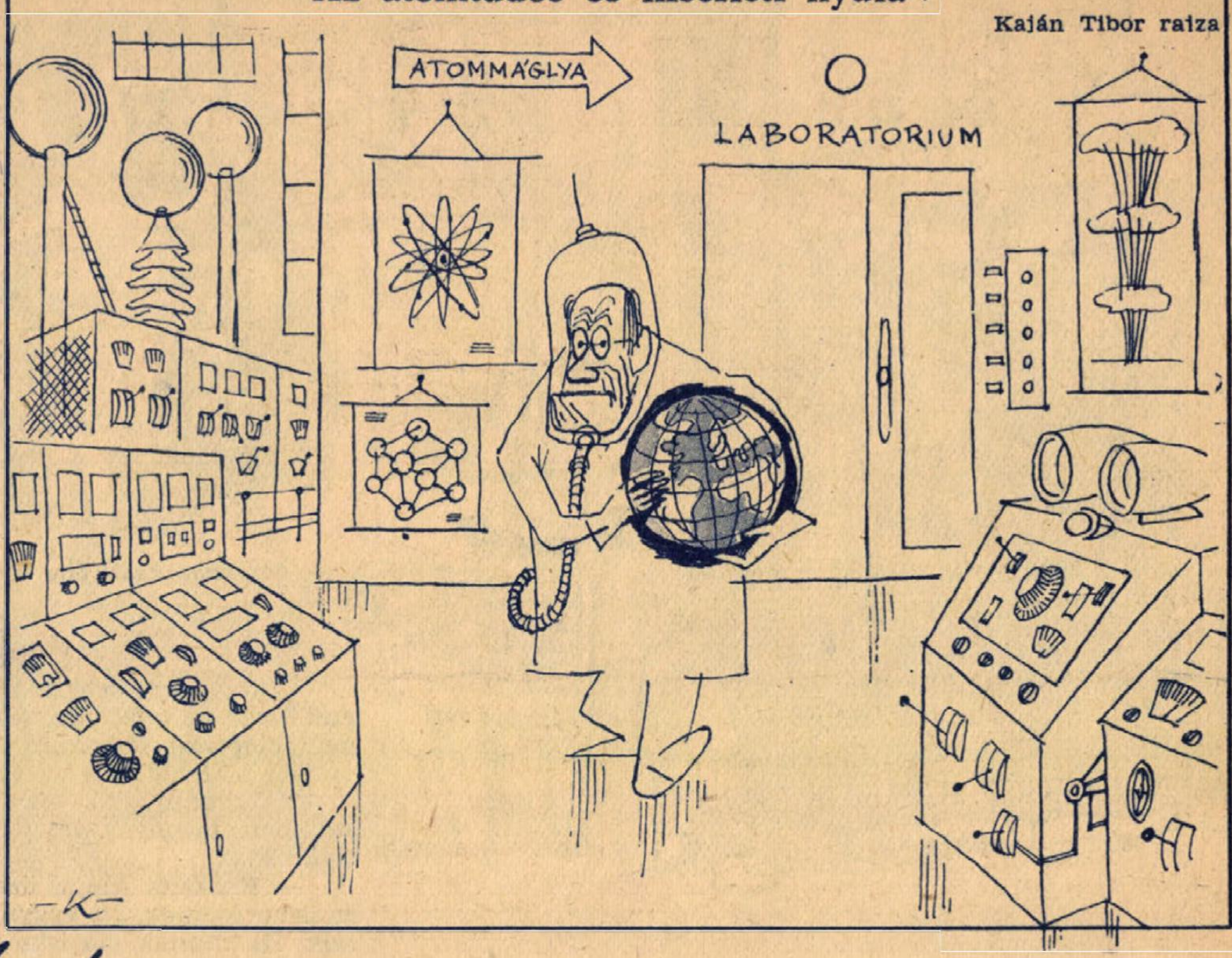

Ezt olvastuk

Hol ződik be a cikk?

A *Népakarat* június 2.-i száma az első oldalon cikket közölt a pedagógus-napról. A cikk utolsó sora így hangzott:

„munkájuk megbecsülése feje-"
(Folytatás a 3. oldalon)

Lapoztunk a harmadik oldalra, ahol három önálló cikket találtunk, de semmi folytatást. És nem találtuk meg a negyedik, meg a következő oldalakon sem, míg végre az utolsó oldal áttanulmányozása után elölről kezdve a kutatást, felfedeztük — a második oldalon. Újabb bizonyítéka annak, hogy csak keresni kell. Mert akkor előbb-utóbb talál is az ember.

Ismerős „ismeretlenek"

A Pesti Műsor VI. évfolyam, 17. számának 48-ik hírében olvastam:

> „Utazás a világűrben" címen nagy revüt játszanak a Majakovszkij Színpadon a nyár folyamán. Ebben sok ismert művészen kívül Lakatos Gabriella, Kiss Manyi, Feleky Kamill, Salamon Béla és Horváth Tivadar lép fel."

Vajon a felsoroltak „ismeretlenek"?...

* * *

Előrelátás

Sándor Károly rajza

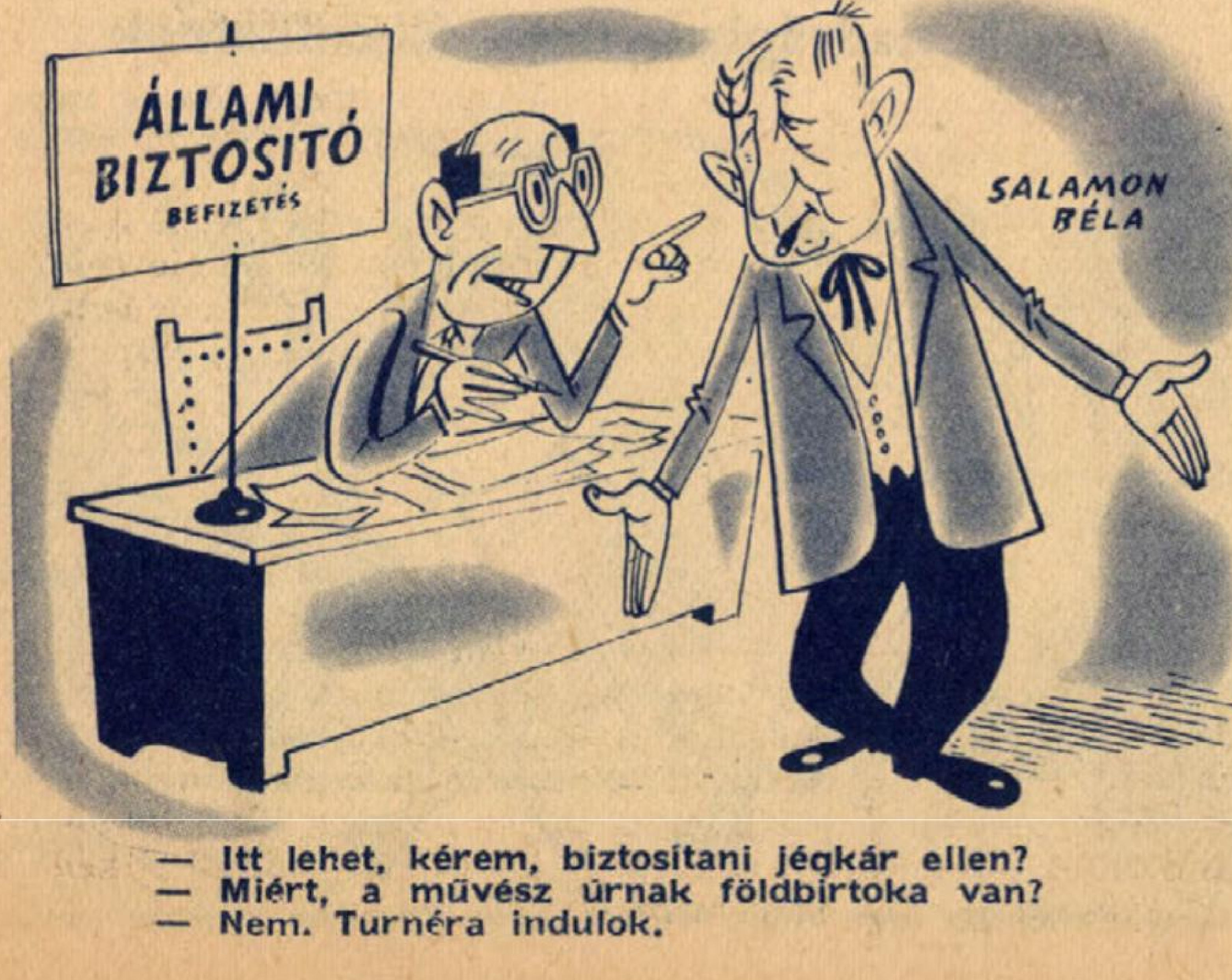

— Itt lehet, kérem, biztosítani jégkár ellen?
— Miért, a művész úrnak földbirtoka van?
— Nem. Turnéra indulok.

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

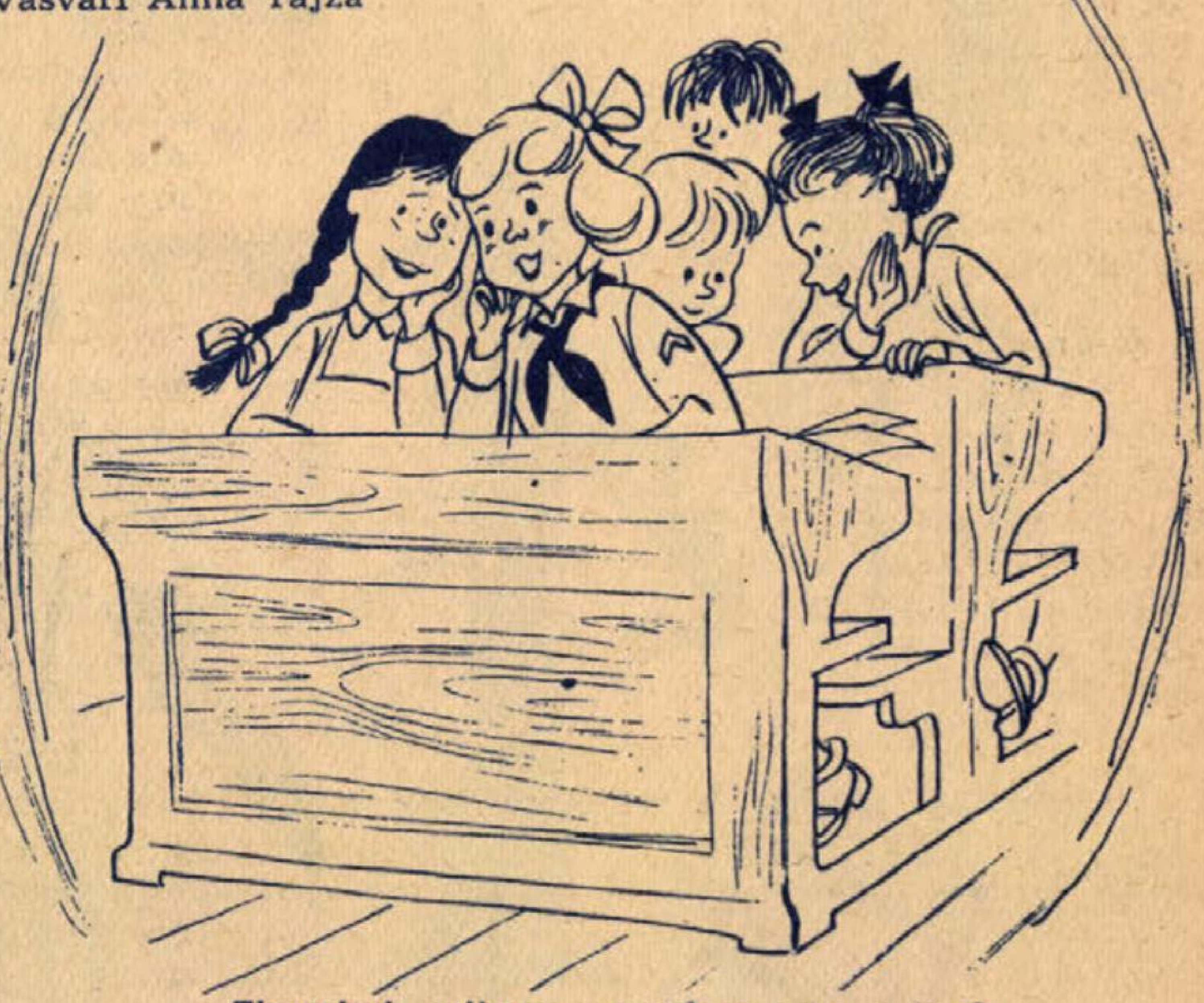

— Figyeled, milyen zavarban van a tag?...

Konkurrencia

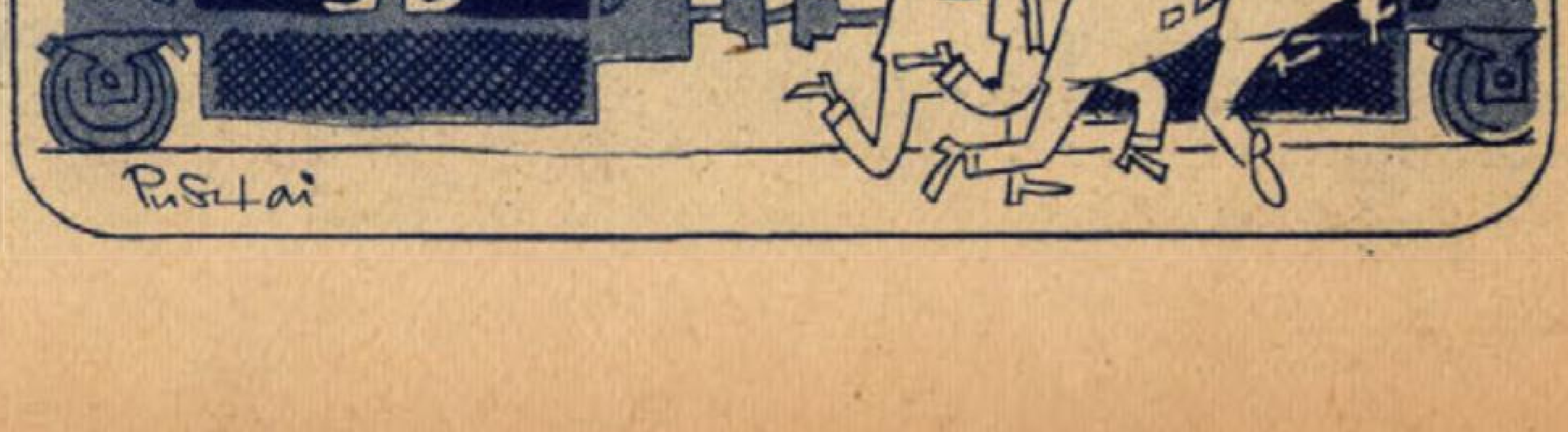

Művészlelkű halász

Réber László rajza

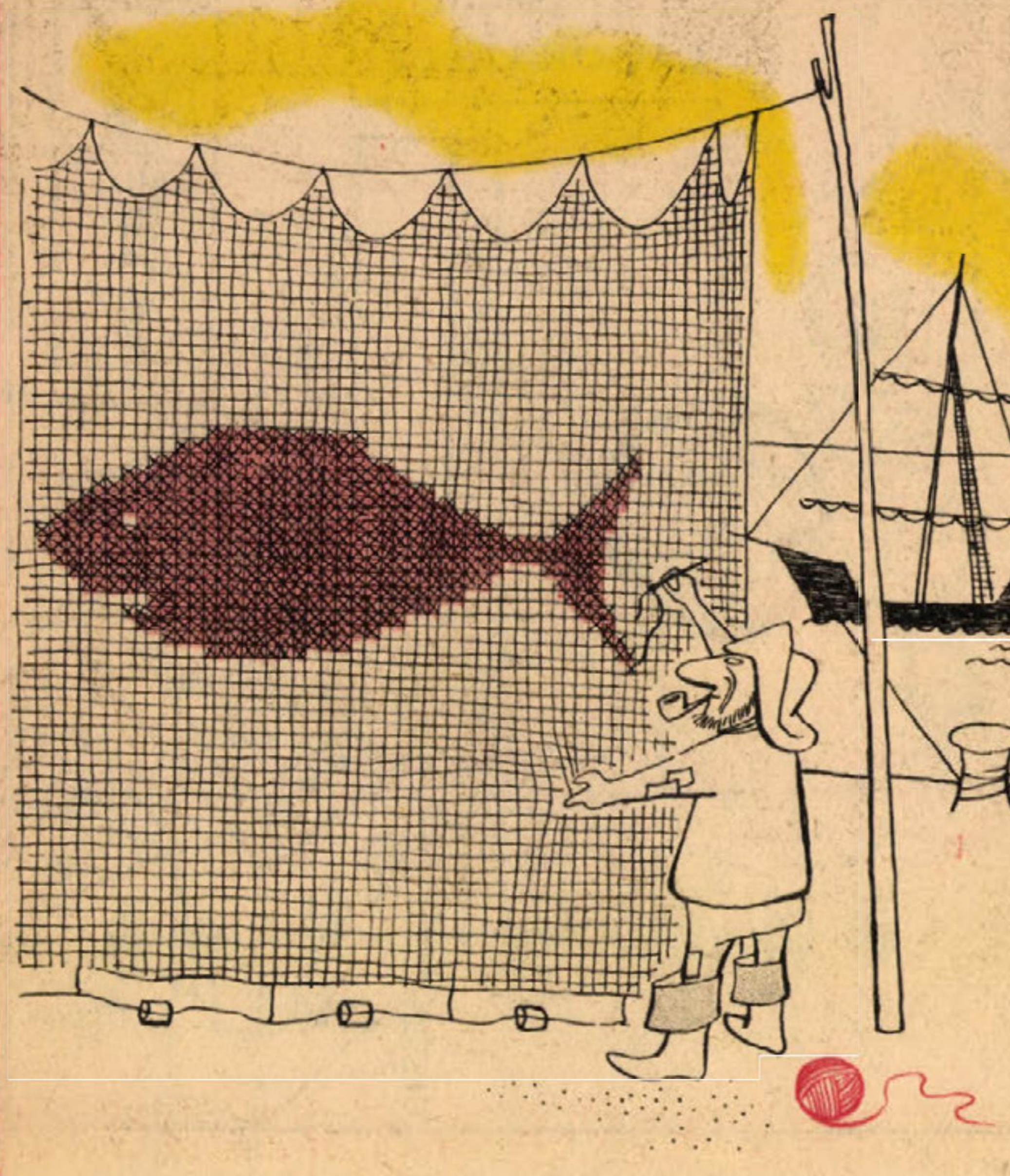

Vigyázz, a háztetőn dolgoznak!

Szür-Szabó József rajza

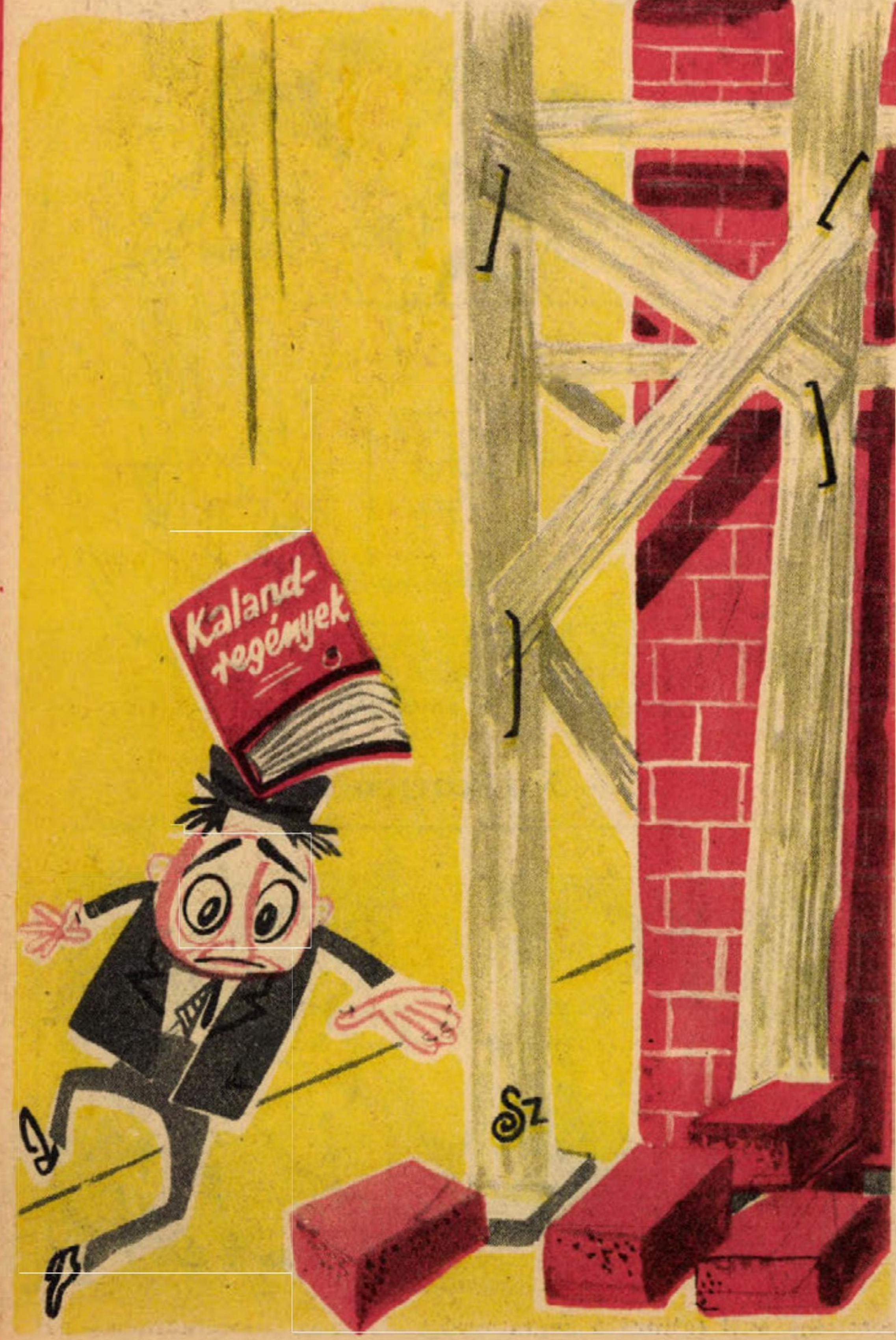

Zsebrádió

Kaján Tibor rajza

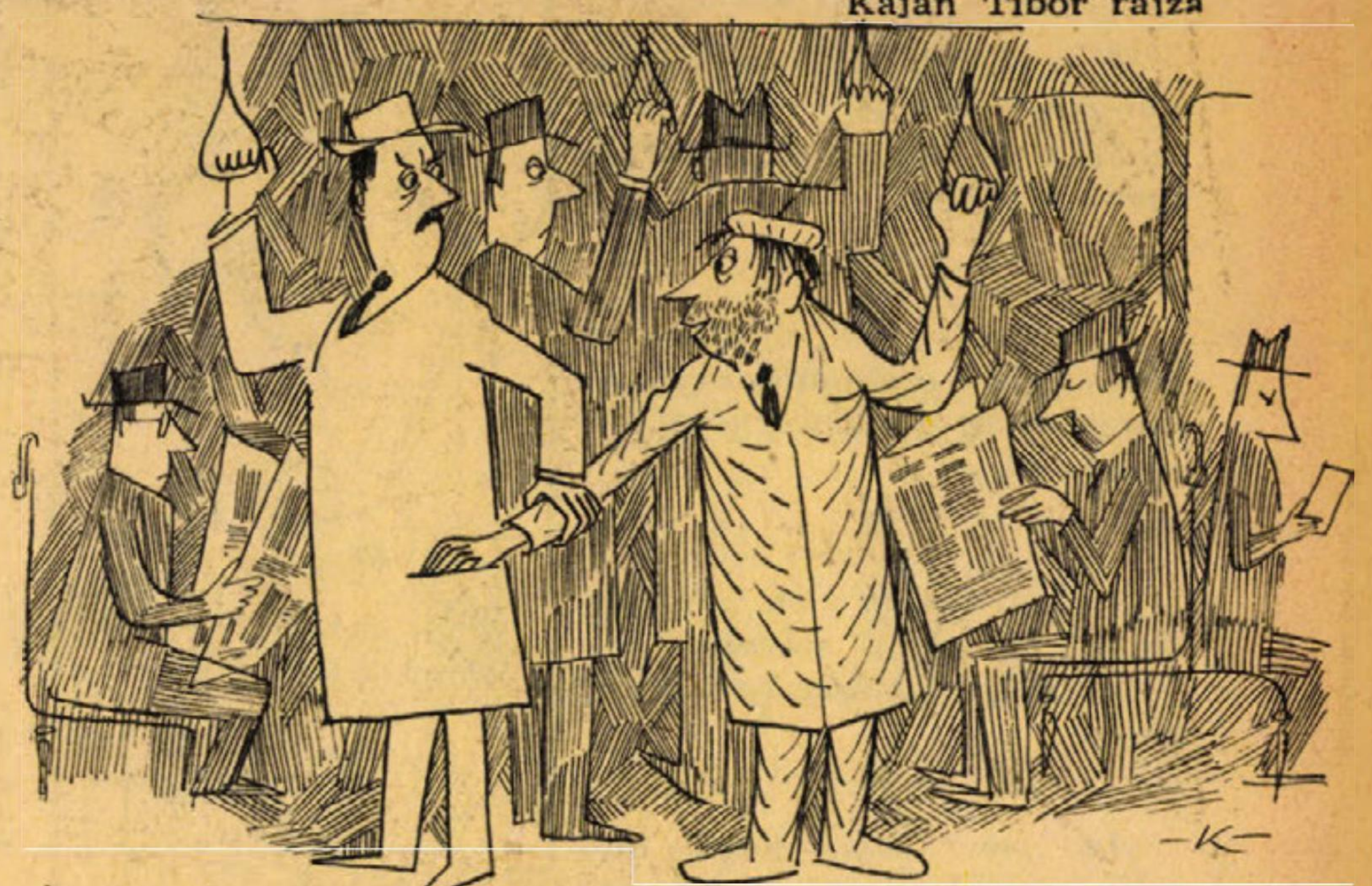

— Bocsánat, csak egy kis tánczenét akartam fogni . . .

Pesti tudósítónktól...

MI AZ, ami örök? Mi az, ami lényegében nem változik? Mi az, ami dacol az idők viharával, ellenáll a történelmi katasztrófák mindent megrázó, felkavaró, átalakító hatásának?

Az „Üzenetek a vásárról."

Ha néhány ezer esztendő múlva nemzetközi vásár lesz fővárosunkban, bizonyos, hogy az alábbi üzenet bízvást mondható majd tipikusnak:

— Kabócza Alajos üzeni Kápolnásnyékre szüleinek, rokonainak és ismerőseinek. Itt vagyunk a vásáron! A pénz úszik, a tokaji csúszik. Itt vannak Mariska néniék is a Marsról, mindenkit tisztelteinek. Sanyika, ha jó leszel, hozok neked űr-rollert! Ha szép lesz az idő, délután kirándulunk a Holdba. Csókolunk mindenkit az éter hullámain keresztül, Béla . . . Terus . . . bátran, kislányom, jó hangosan . . . Évike . . .

IDŐS, termetes hölgy méltatlankodik a zöldség- és gyümölcsüzletben. A reggel vásárolt félkilónyi eper rohadt szemeket is tartalmazott. Hallatlan! Hogy fordulhat ilyesmi elő?

Vörös a méregtől és az izgalomtól. A vérnyomása 400 és 500 között lehet, érverése, mint a géppuska. Látszik rajta, hogy ha báró lenne, halálra ítélné az elárusítónőt. Ha hadvezér lenne, földdel tenné egyenlővé a boltot. Hangja rekedt, remegő:

— Hogy lehet az a gyümölcs rothadt? Kérem a panaszkönyvet!

Ezzel a követeléssel viszont nem vagyok képes egyetérteni. Miért a panaszkönyvet kéri? Miért nem a biológiai szakkönyvet? Abból ugyanis megtudhatná, hogyan fordulhat elő ilyesmi, hogyan és milyen bonyolult, izgalmas okok következtében áll elő a gyümölcsben a rothadási folyamat, sőt ezenkívül megtudhatná az élet számos más csodájának magyarázatát is.

MEGFIGYELTÉK, hogy autóbusz-megállónál hány ember gyújt cigarettára? Azt akarják ugyanis, hogy mielőbb jöjjön a busz. Mert az természetes, hogy az az átkozott busz akkor bezzeg jön, amikor az ember rágyújt.

Ez a felfedezés nem az enyém, hanem egy csikkszedőé, aki úgy tapasztalta, hogy ritkán járó autóbuszok megállóinál találhatók a leghosszabb csikkek. Nincs csikkszedés lélektan nélkül! **f. l.**

Házirend az üdülőben: nők nadrágban nem táncolhatnak

Gerő Sándor rajza

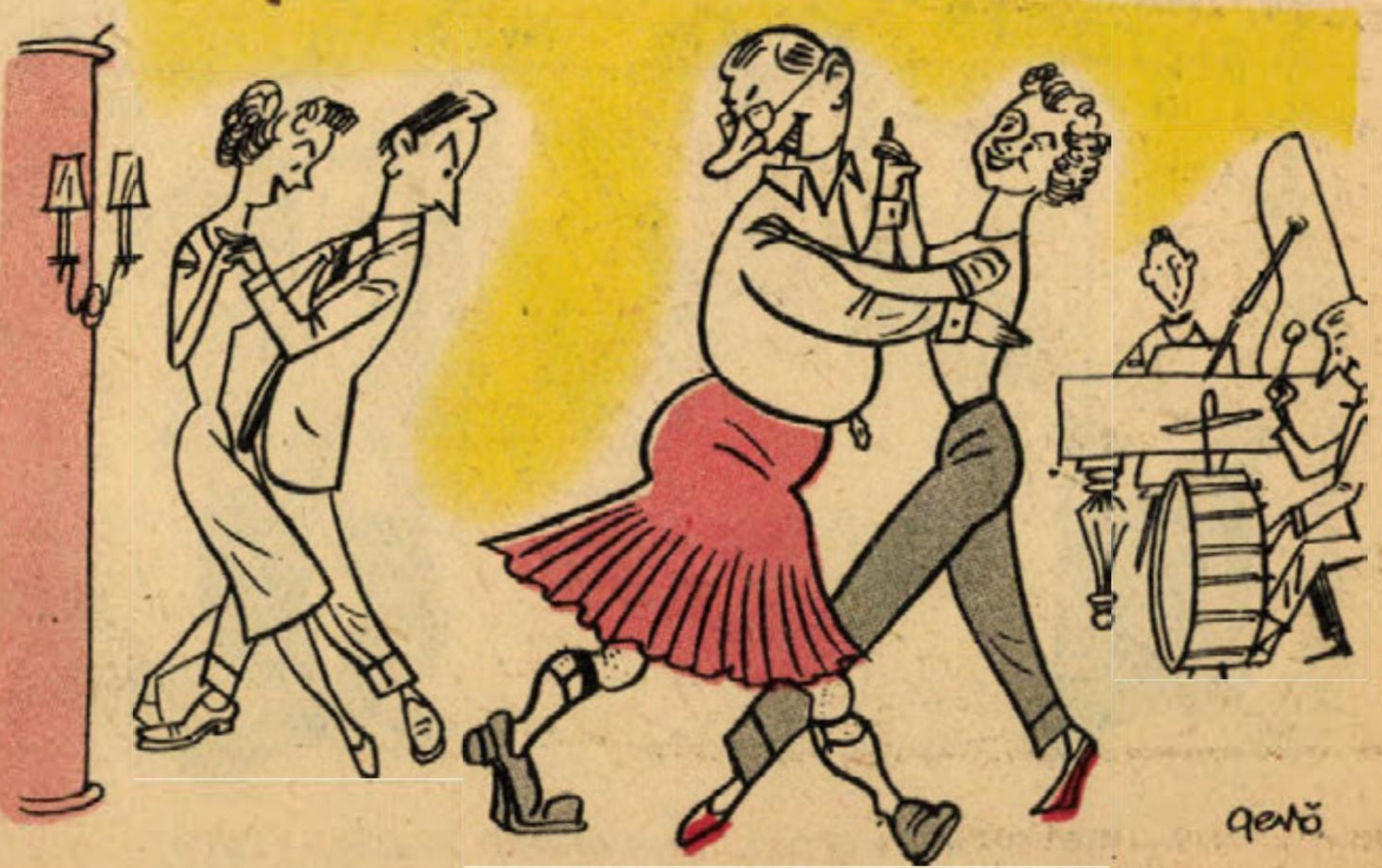

— Talán így nem olyan feltűnő, hogy Bözsikén nadrág van ...

Hruscsov-interjú az amerikai televízióban

Szegő Gizi rajza

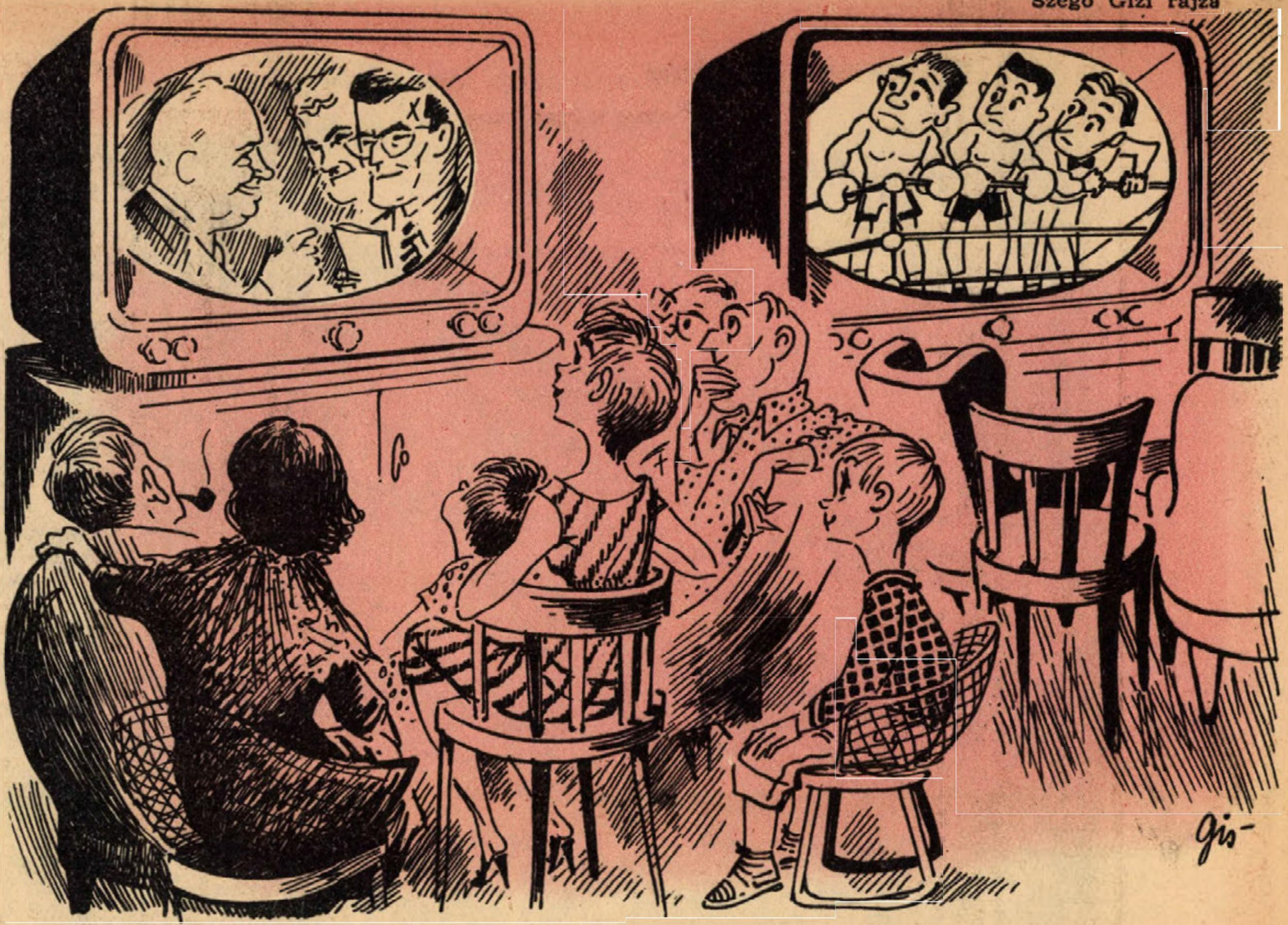

Meglepő tábla

Kaján Tibor rajza

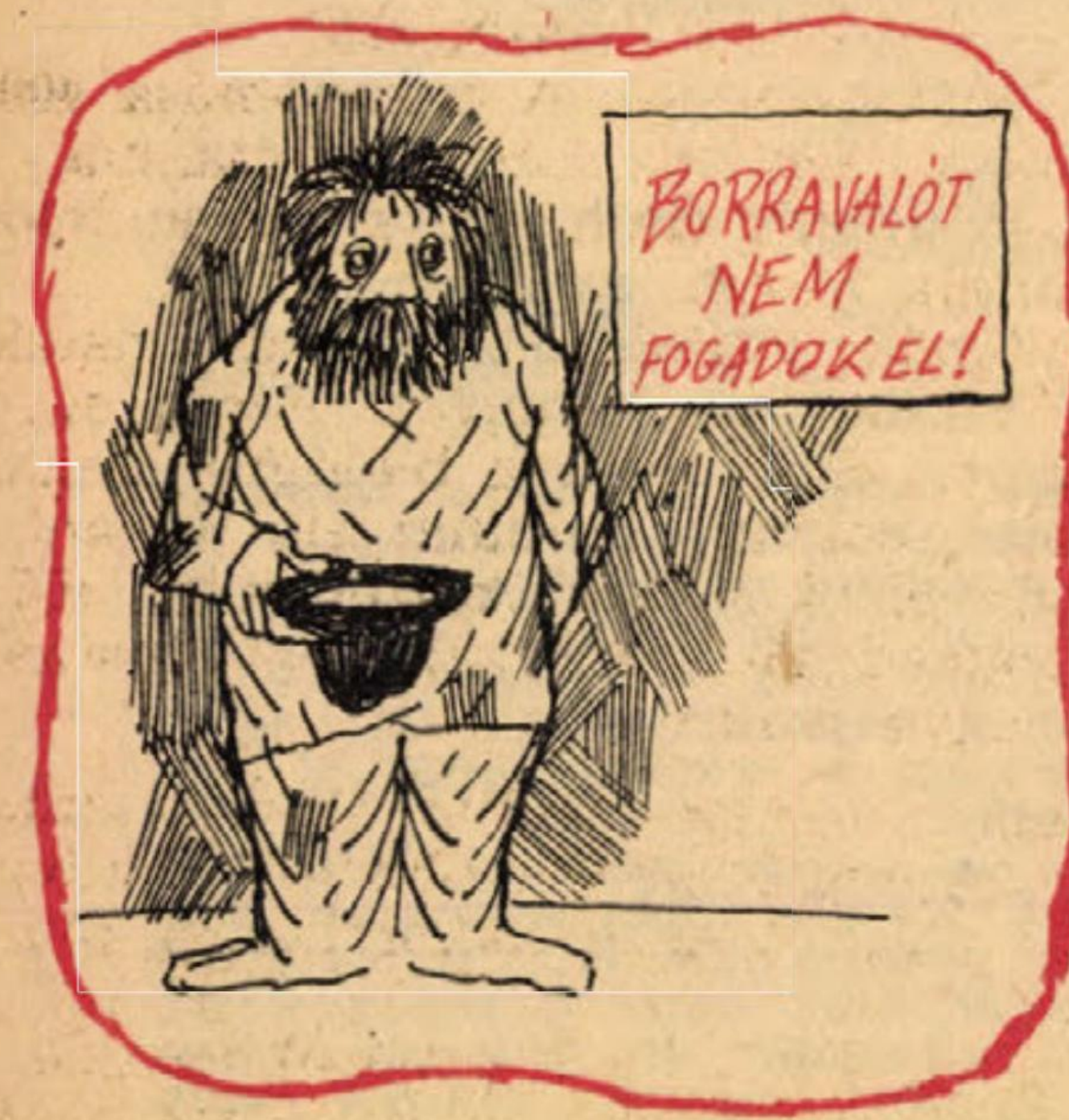
BORRAVALÓT NEM FOGADOK EL!

BUBORÉKOK

Egyik este a Bábszínházban voltam és a büfében kértem egy pohár kristályvizet. Nem akarom dicsérni, de elég tiszta víz volt. Buborékok nélkül. Mit fizetek? — kérdeztem? — Harmincöt fillért! — hangzott a válasz.

Könnyelmű fráter vagyok, a szünetben ismét kértem egy pohár kristályvizet. Kaptam. Buborékokkal. Mit fizetek? — kérdeztem. Negyven fillért! — hangzott a válasz.

Elhatároztam, hogy nem leszek többé könnyelmű. Ezentúl viszek magammal vizet és kérek hozzá ötér buborékot.

(v.)

Hármasikrek szezonja

Sándor Károly rajza

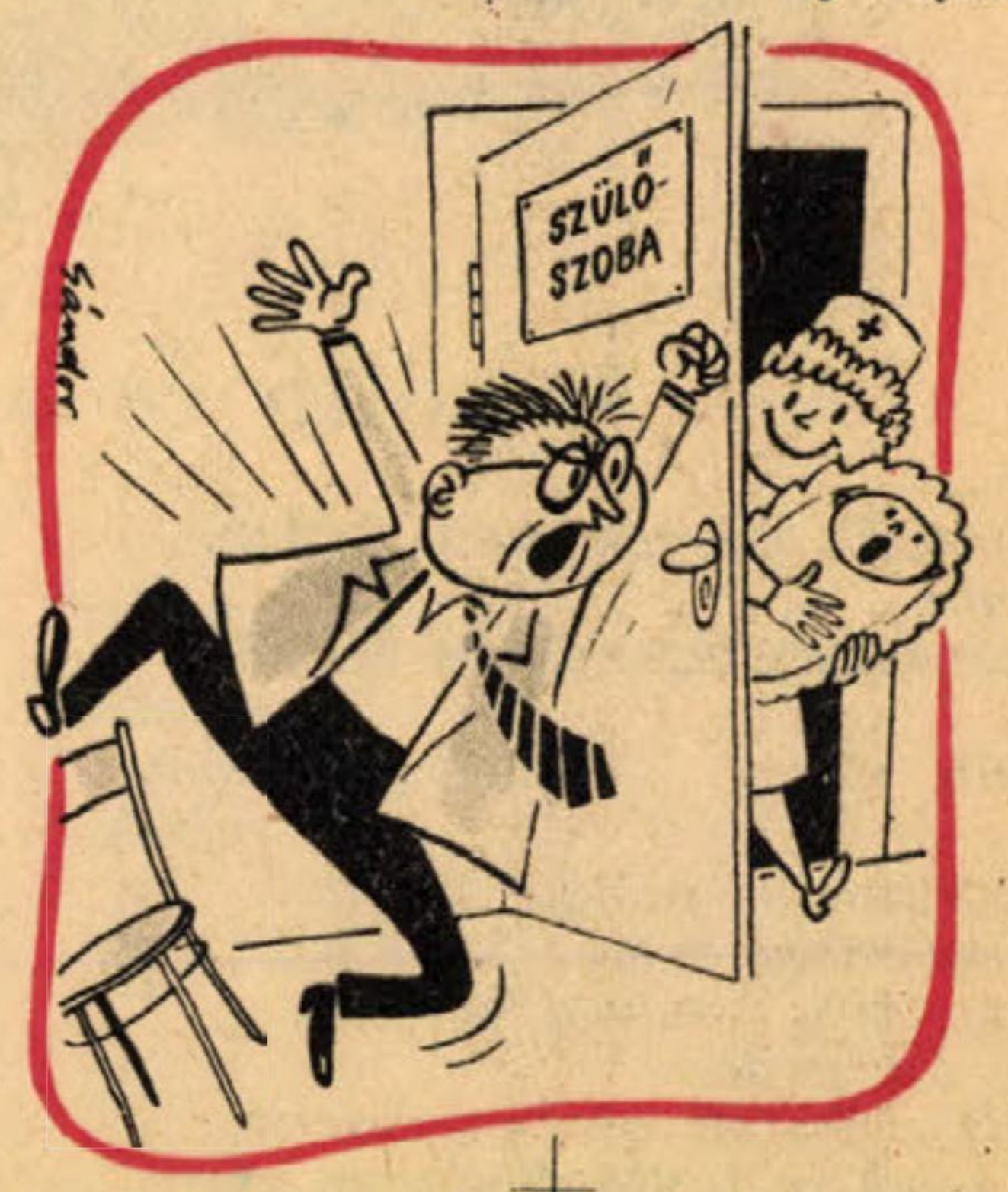

— Csak egy? Hol a kórház igazgatója?

Sajtónkról

Sándor Károly rajza

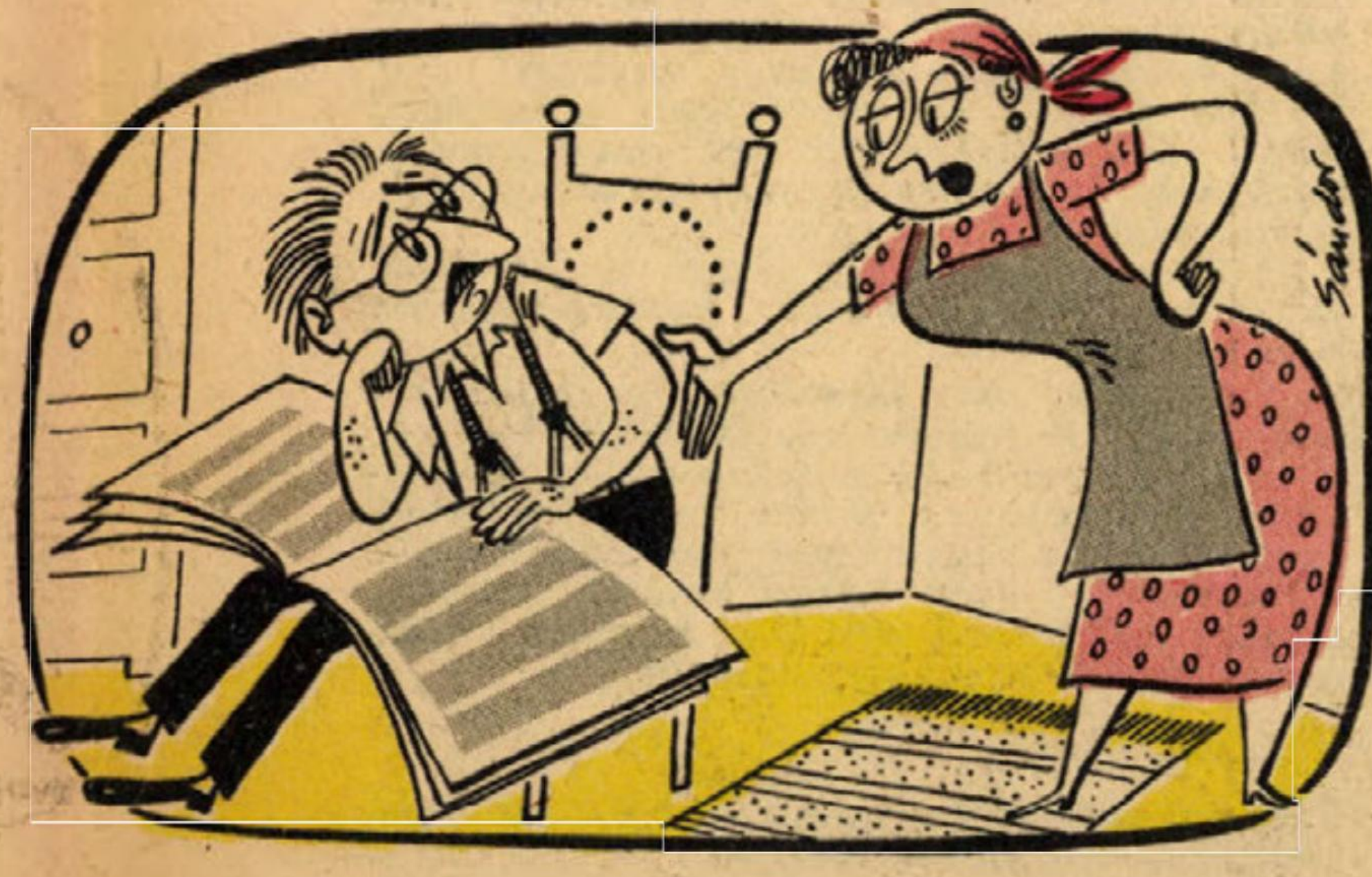

— Te, Irénkém, úgy unatkozom . . .
— Ott a lap a kezedben, miért nem olvasol?
— Olvasom. Azért unatkozom . . .

Tapasztalatátadás

Topcz Tibor rajza

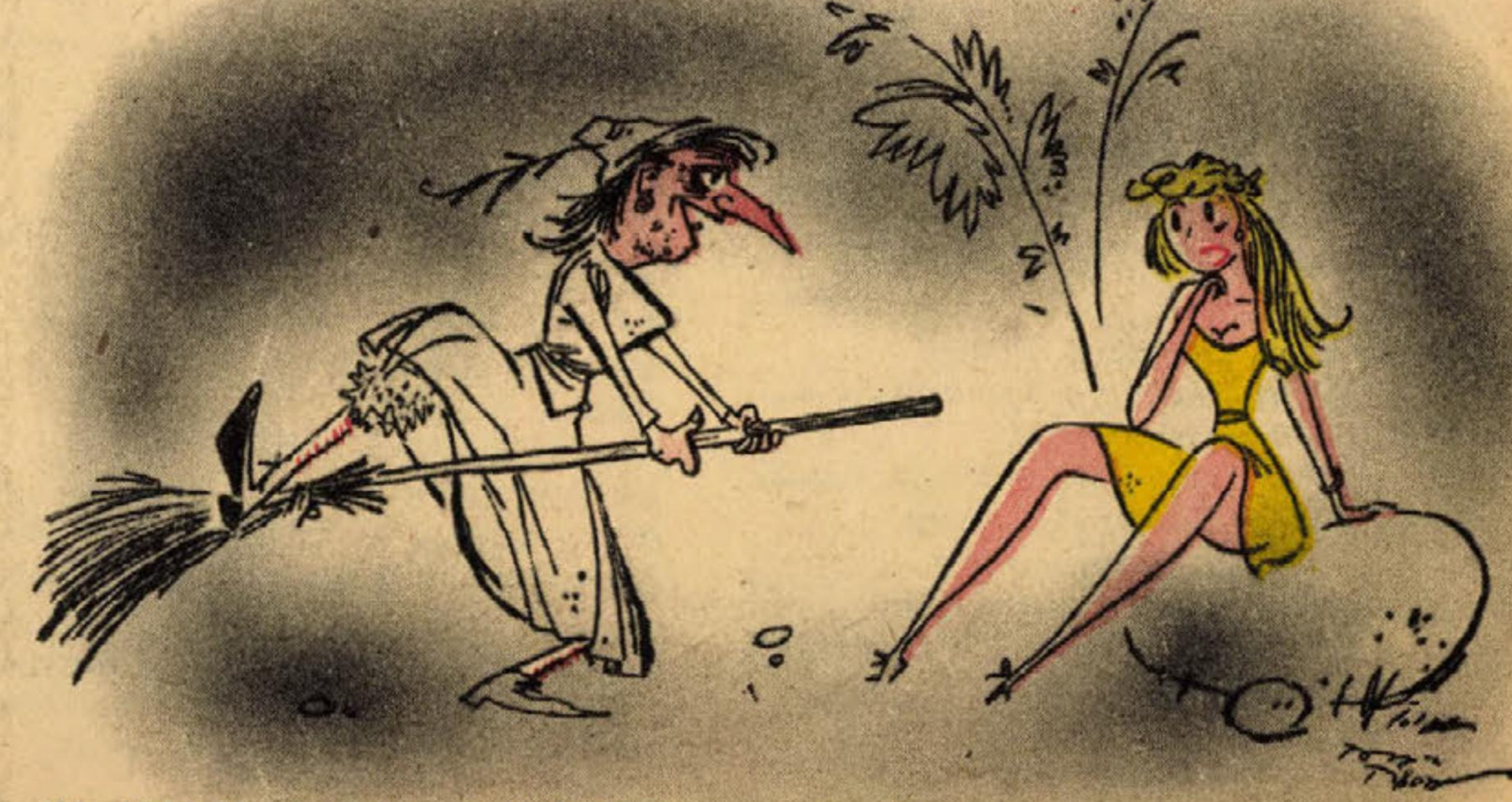

— Nézd, kislányom, így kell felülni a seprűnyélre . . . Nem boszorkányság ez!

A mi szép kis városunk

(Visegrádi utca—Körút sarok)

Szür-Szabó József rajza

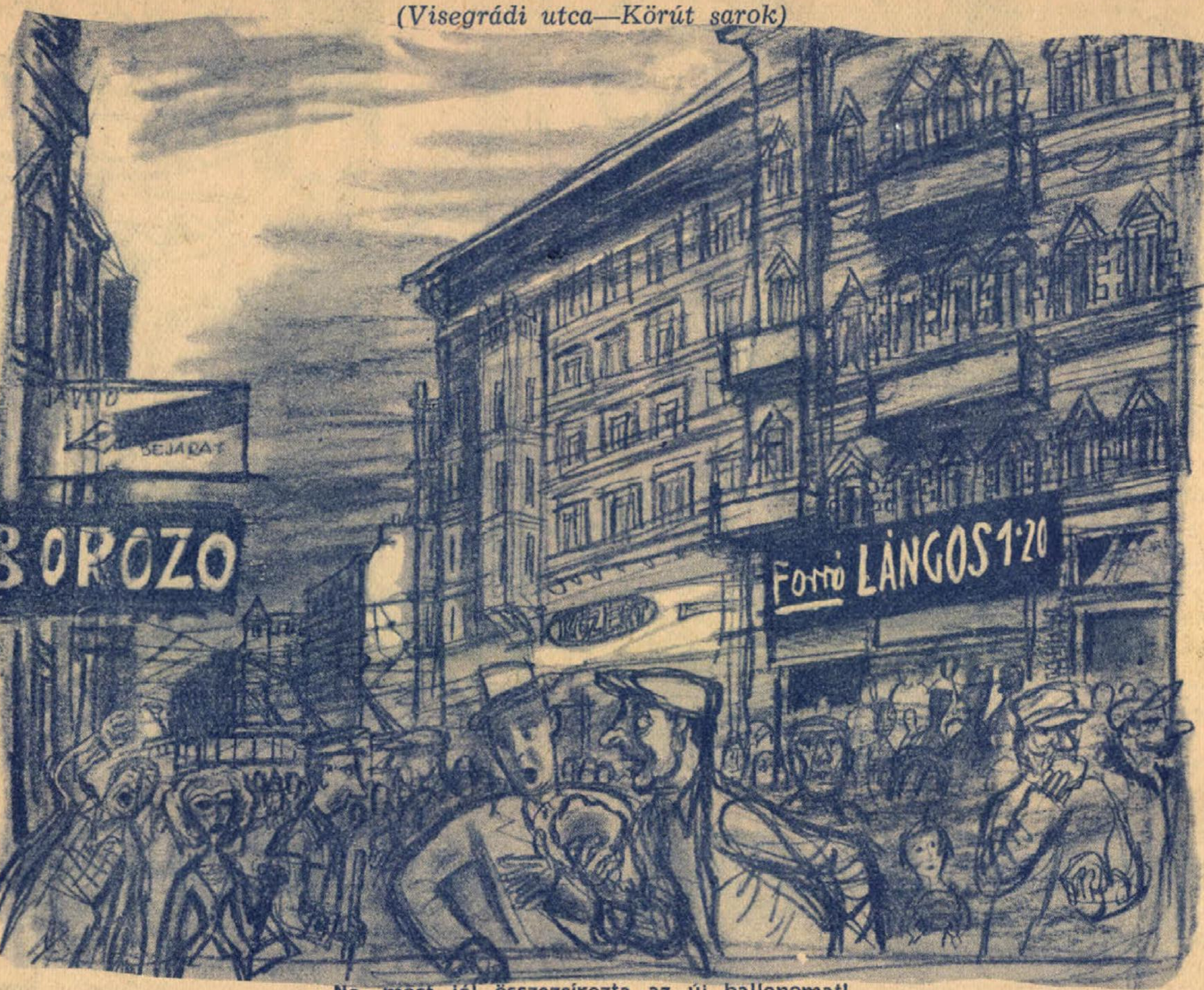

— Na, most jól összezsírozta az új ballonomat!
— Ne izguljon! A lángost itt olajjal csinálják...

A költő és a haldokló líra

Költőnk ült egy ligeti padon.
Vadon,
fékeveszett lázadásban zendült
a tavasz.
Ő űlt, űlt... — magányos, komor
silbak —
s körötte az obligát virágok
tervszerűen mind kinyiltak.
Nem látta mindezt a költő;
egy emberöltő
alatt született ötven szonette,
de most vad világfájdalom ette:
megette
ötven év, eddig csak ment, ment
a dolog,
de ez a tárgyilagos világ csak
művirág a sírra,
mert meghalt a líra!
Sötét, vastag sötét volt, mely nem
apad
s a pad,
melyen csücsörészett, a homályba
tapad.

Ekkor, mint két kis molylepke,
két parány,
megjelent a Fiú és a Leány.
Szinte kiragyogott az éjszaka, a vak,
amint a szomszéd padon
helyetfoglaltanak.
Keveset szólt az egyik, még
fukarabban a másik,
de mondtak pár egyénit, újat,
óriásit.
Például a legény,
regény-
stílustól függetlenül ezt ötlötte:
„Szeretlek!”
s ezt tettleg
bizonyította.
Az a „jotta”,
miből a jottányi jelző készült, rossz!
Szóval az a lényeg,
hogy jottányi ereje sem maradt
a lánynak, a szegénynek.
A tények
azt mutatták, valóban nincs líra,
mert húsz-harminc vulkánikus
csókot is kibir a
derék, jó leányzó.
A fiú csókolt, csókolt, csókolt,
csókolt,
az éj egy nagy fergeteges csókba
dermed...
Aztán a lányka is elernyedt
s pösze hangján valami bolondot,
valami szintén újszerűet mondott:
„...te édesz... nálad kedveszebb
ninty!”
s ekkor cérnahangján, édesen
megszólalt egy pinty.

Hogy kik voltak? Ki tudja?
Egy fiú s egy pösze!
Kinek mi köze
hozzá; kettő a milliók közül,
ki nem kérdi, hogy él, hal-e a líra,
de tavasszal törvényszerűen üdvözül.
Nem biztos, hogy a líra itt fekszik
sírin, holtan,
de az biztos, hogy az a címeres,
ki a címben szerepel,
az az ostoba költő én voltam.

Bondy Endre

Jan Szelag

A KÉZ

Péternek megsérült a keze. Hamarosan megdagadt az egész karja, s fel egészen a válláig pokoli kínok marcangolták. Péter nyöszörgött a fájdalomtól. Sőt egy ízben még fel is jajdult:

— Áu! a kezem! Valami baj lehet vele, mert ezt a fájdalmat már el sem lehet viselni.

Pál éppen ekkor ment el Péter ablaka alatt. Mint a többi szomszéd, akiket Péter nyöszörgése odavitt, betért ő is, majd anélkül, hogy a beteg kézre egyetlen pillantást is áldozott volna (pedig igazán nagyon csúnya volt, higgyék el), így szólt:

— Nem értlek, Péter, nem értem, miért kiabálsz így? Egy idegen, aki átmegy a falunkon, még azt hihetné, hogy nálunk azon kívül, hogy a te kezed egy kicsit fáj, egyéb nem is történik... Egy kezed fájdalma miatti jajgatásoddal teljesen hamis fényben tünteted fel a valóságot és organizmusod állapotát.

— Hogyhogy hamis fényben? — nyögte Péter. — Komolyan gondolod, hogy csak szimulálok? Hát nézd meg a kezemet, az egész karomat! Mégiscsak borzasztó!

Pál azonban még most is anélkül folytatta, hogy Péter kezére nézett volna:

— Nyögsz és jajveszékelsz egyetlen kéz miatt. A másik kezed, valamint két lábad és testednek minden egyéb porcikája egészséges. Miért nem kiabálod azt, hogy a testednek nagyobbik fele egészséges? Egy kezed miatti jajgatásoddal és óbégatásoddal hamis képet adsz tested igazi állapotáról.

*

Ha nem vették volna észre, ez egy példázat volt a kritikáról.

Lengyelből fordította:

H. F.

MEG KELL ŐRÜLNI...

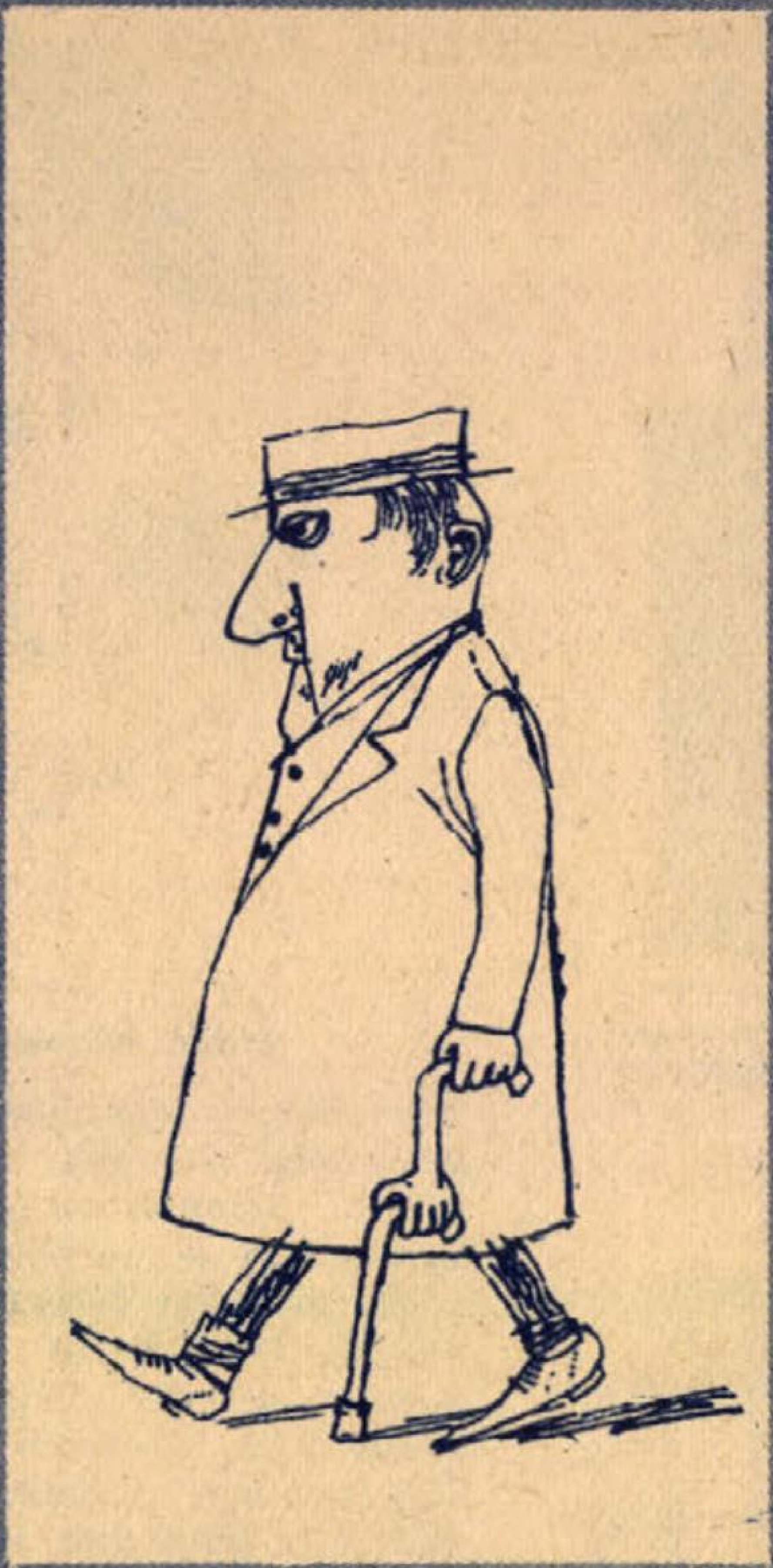

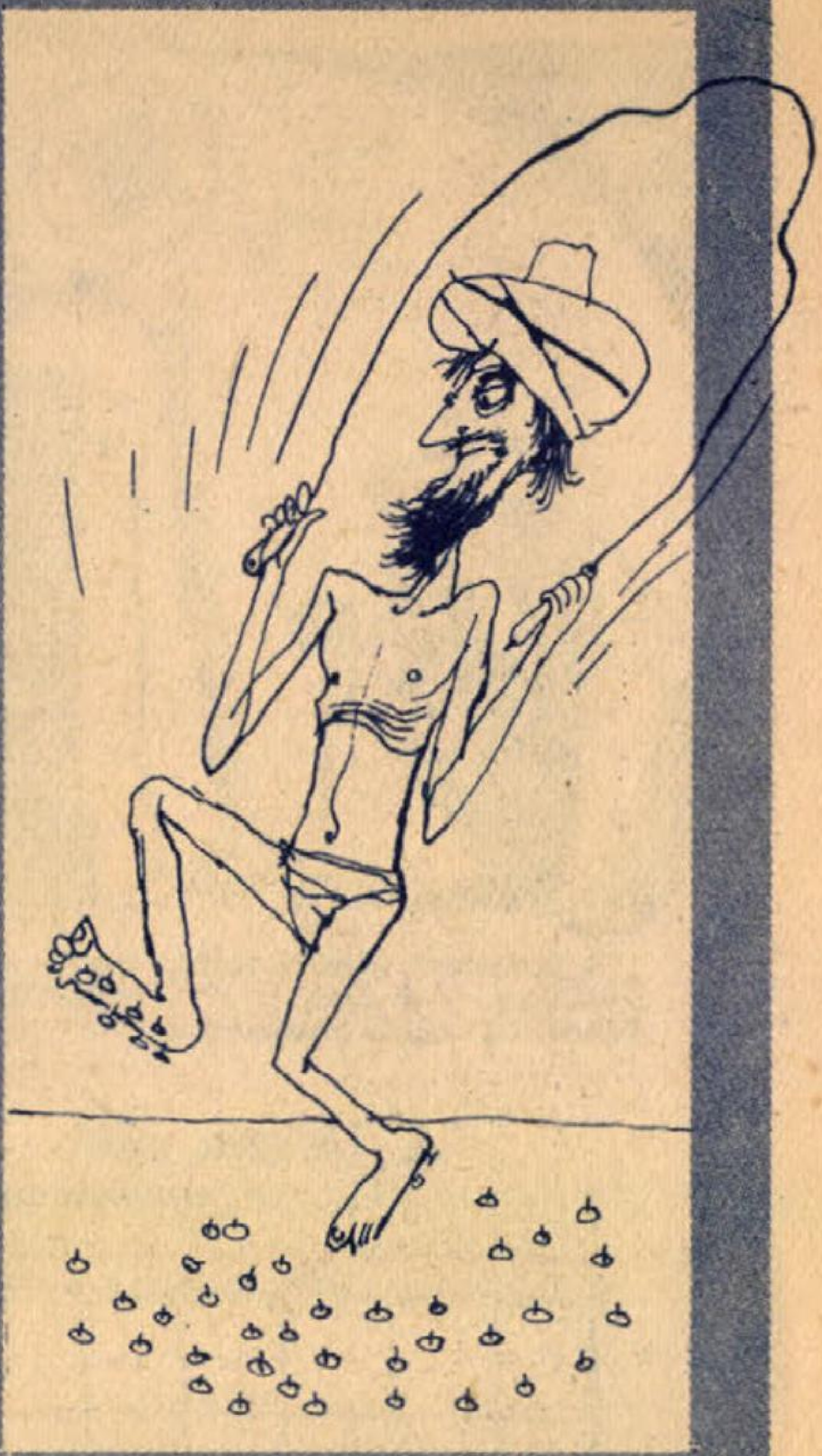

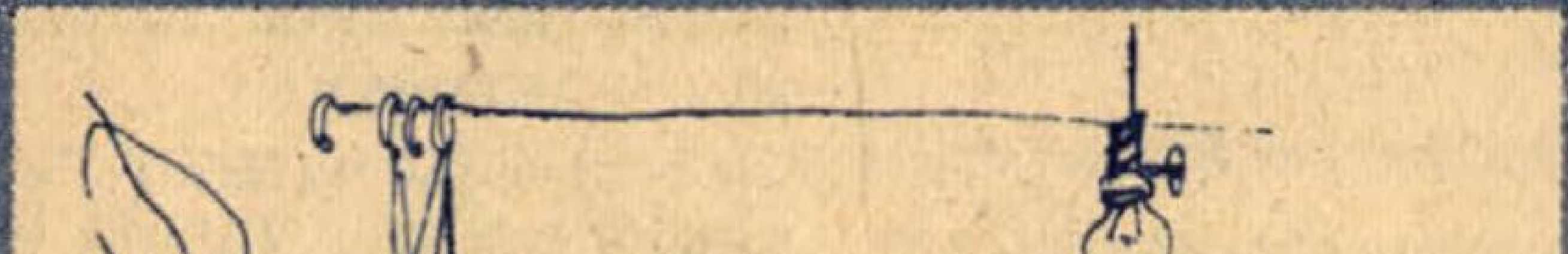

– Bőven kell öntözni, és akkor gyorsan nő...

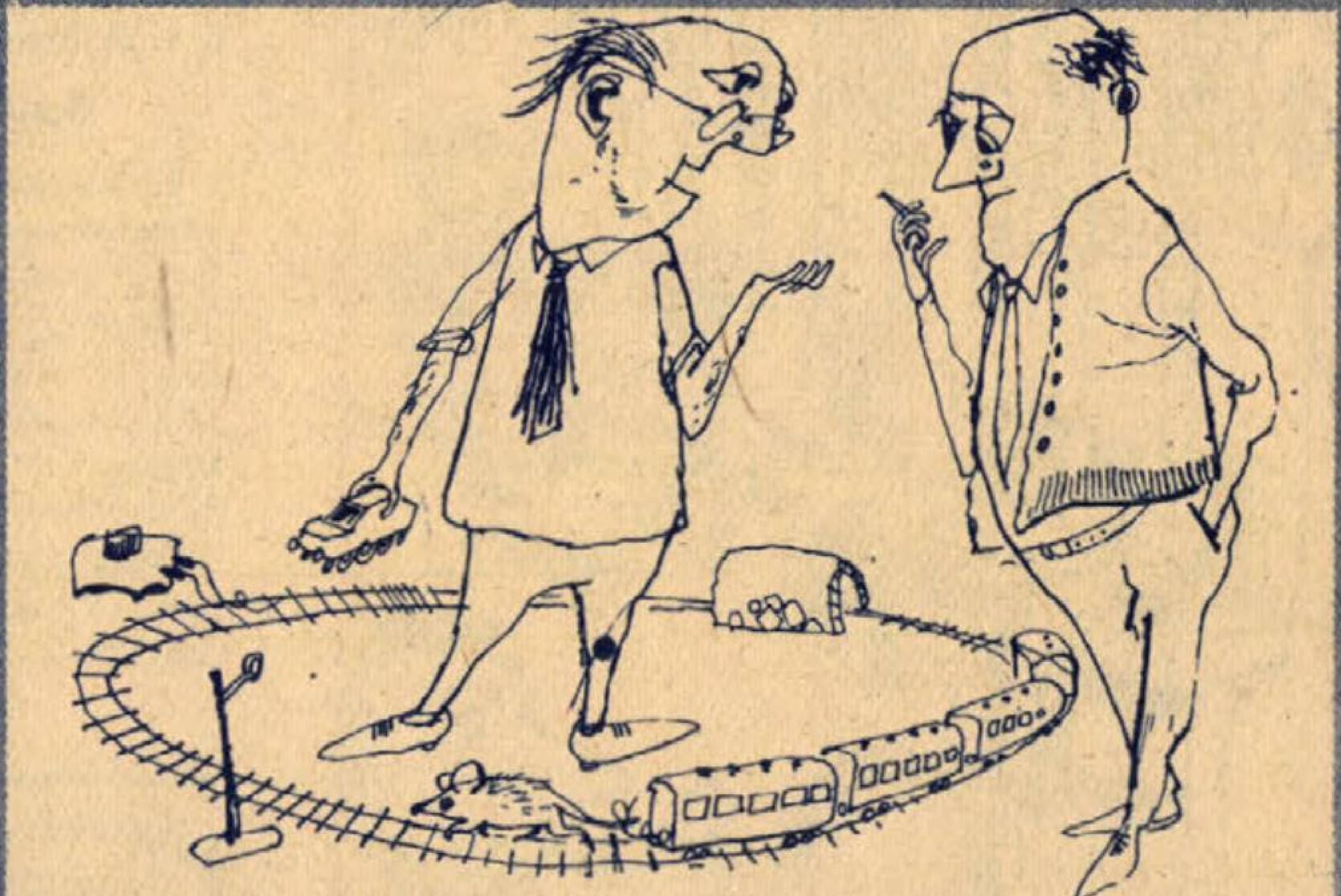

– Tudod, elromlott a villanymozdonyom...

HEGEDŰS ISTVÁN RAJZAI

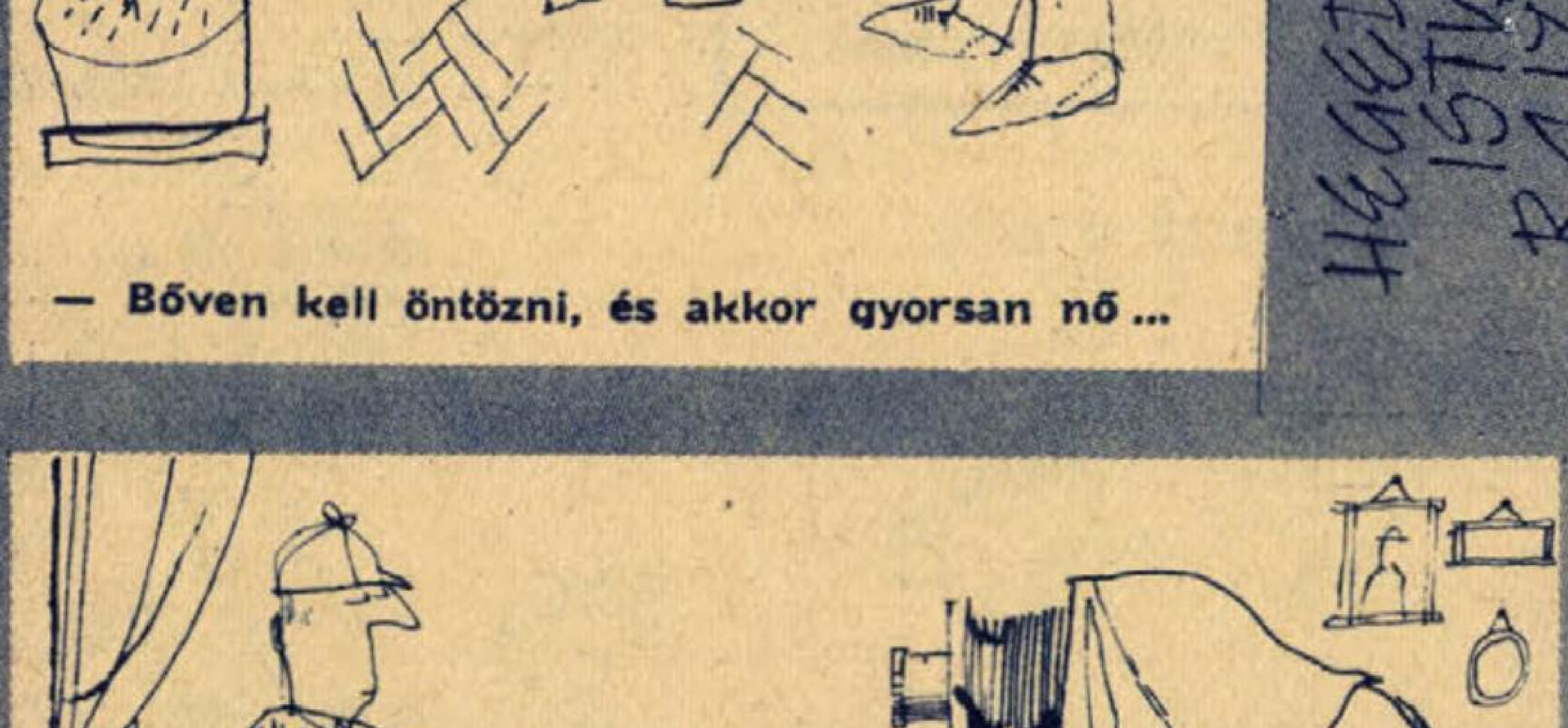

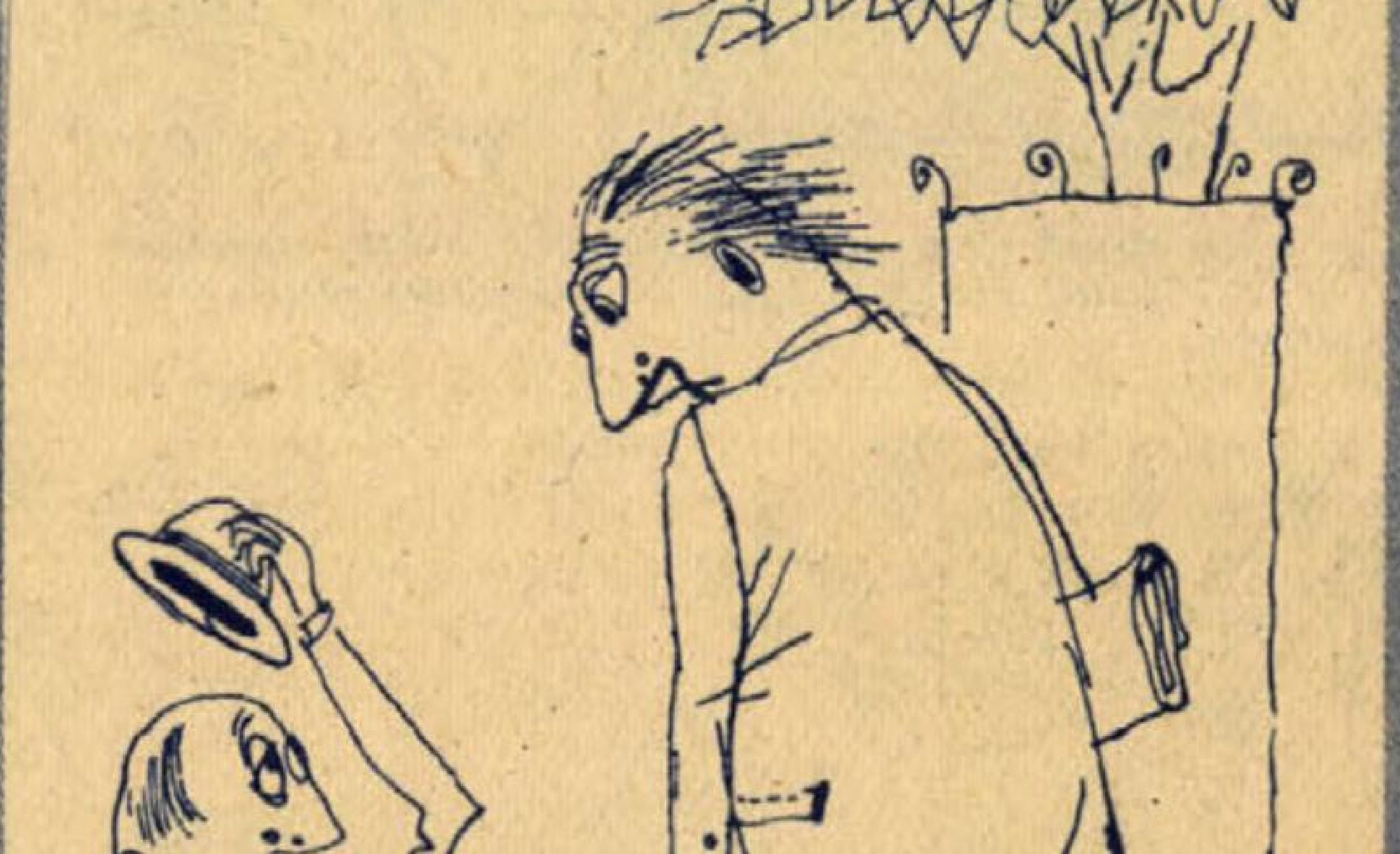

– Jónapot kívánok! Ez a Rákóczi út?

Egyenjogúsítás

(Mitelberg rajza)

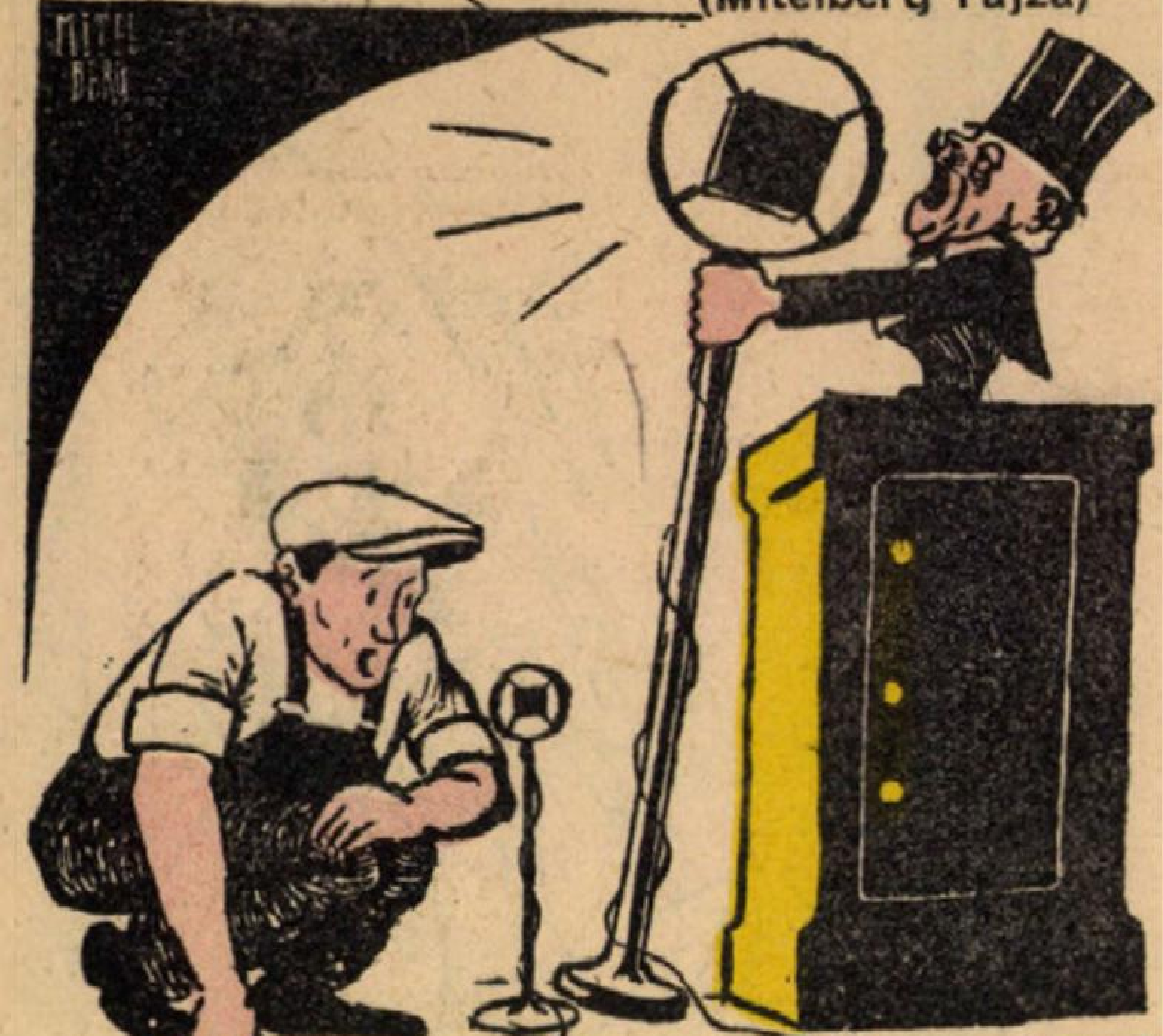

Adenauer kijelentette, hogy a választási harcban minden párt egyaránt igénybe veheti a nyilvánosságot.

Flörtöl a páva

Toncz Tibor rajza

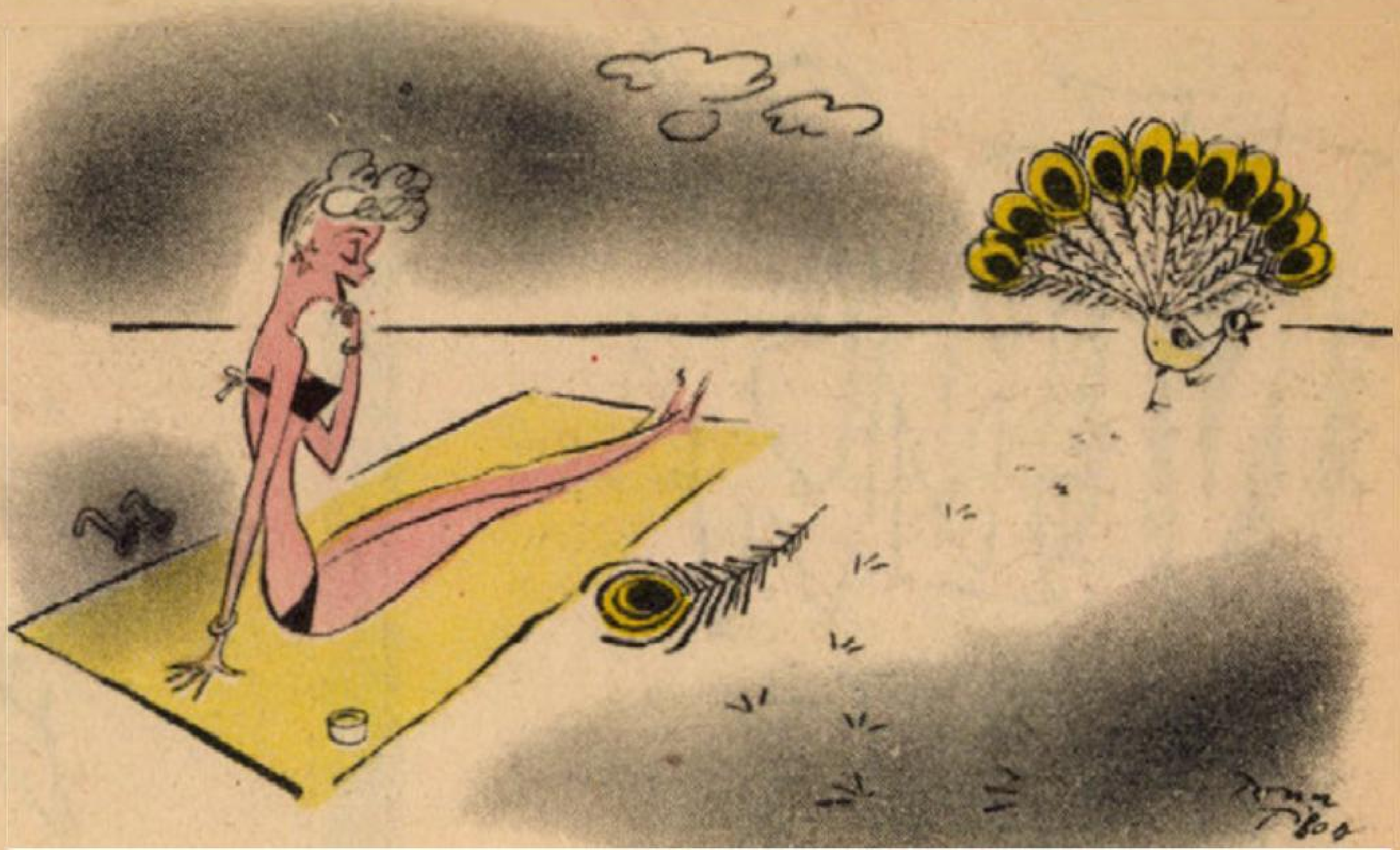

A látszat csal

Schwott Lajos rajza

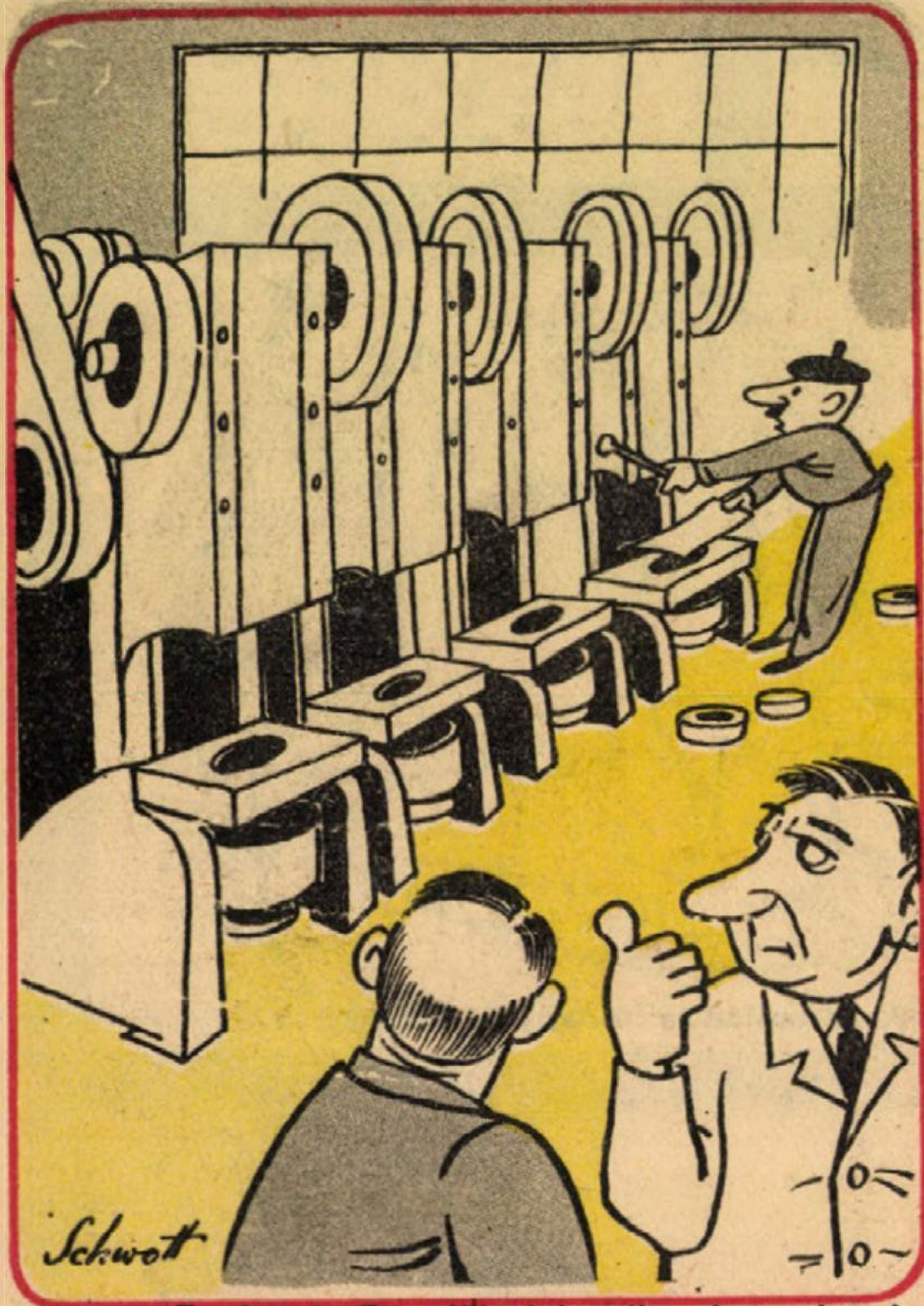

— Ez igen! Egyedül dolgozik négy gépen!
— A fenét. Három gépről igazolatlanul hiányoznak . . .

Hibát követtünk el,

mert henye fogalmazásunkkal megbántottuk a derék Mentőket. Legutóbbi számunkban egy rajzot közöltünk, mely a mentők kapuját ábrázolta, rajta egy táblával: *„Elsősegélynyújtás 12-től 14-ig”*. S a képnek ezt a címet adtuk: *„Ha a világon mindenki ilyen bürokrata valna.”* A cím helyesen így hangzik: *„Ha a világon mindenki bürokrata volna”*, — s a kis rajz természetesen nem a mentőket kívánta megcsipkedni, hanem a bürokratákat,

Nem követtünk el hibát,

s nincs igaza a Népszabadság Sz.-jelű munkatársának, amikor szóváteszi hogy azon a rajzunkon, melyen Tell Vilmos gyakorlás céljából almát vásárol, az alma árát 3 forintban tüntettük fel. Ha Sz. kollegánk alaposabban utánanézett volna a dolognak, megállapíthatta volna, hogy amikor Tell Vilmos gyakorlás céljából utoljára almát vásárolt Budapesten, az alma ára csakugyan 3 forint volt.

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Csodálatos honvágy

Miről beszélgettek az irodalmi kávéházban? Disszidensekről, kivándorlókról. A tragikus öngyilkosságtól a fellélegző hazatérőkig mindent megtárgyaltak. Mindenki tudott valami különös históriát. Olyanokról is szó esett, akik künn megtalálták új otthonukat és olyanokról, akik fizikai és lelki szenvedésekkel küszködnek. Az ismert filmes is szóhoz jutott végül és belekezdett a történetébe:

— A nagybátyámról és a feleségéről van szó. Idősebb emberek, tengerentúl él a fiuk és három unokájuk. Tizenöt évvel ezelőtt vándorolt ki a fia és azóta „befutott”, ahogy Pesten mondják. Jó állás, szép villa, autó, tengerparti nyaralás, Folyton hívta ki a szüleit, elküldte a beutazási engedélyt, repülőjegyet és az öregek januárban megkapták a kivándorló útlevelet. Külön lakást bérelt nekik a fiuk tökéletes kényelemmel berendezve . . .

Drámai szünetet tartott a mesélő, majd így szólt:

— És ennek ellenére embertelenül szenvednek a honvágytól. Enni nem tudnak, aludni nem tudnak . . .

Megszólalt valaki az asztalnál:
— Mióta vannak künn?
Mosolyogva válaszolta a filmes:
— A jövő héten indulnak . . .

Új fát ültetnek a pesti utcán

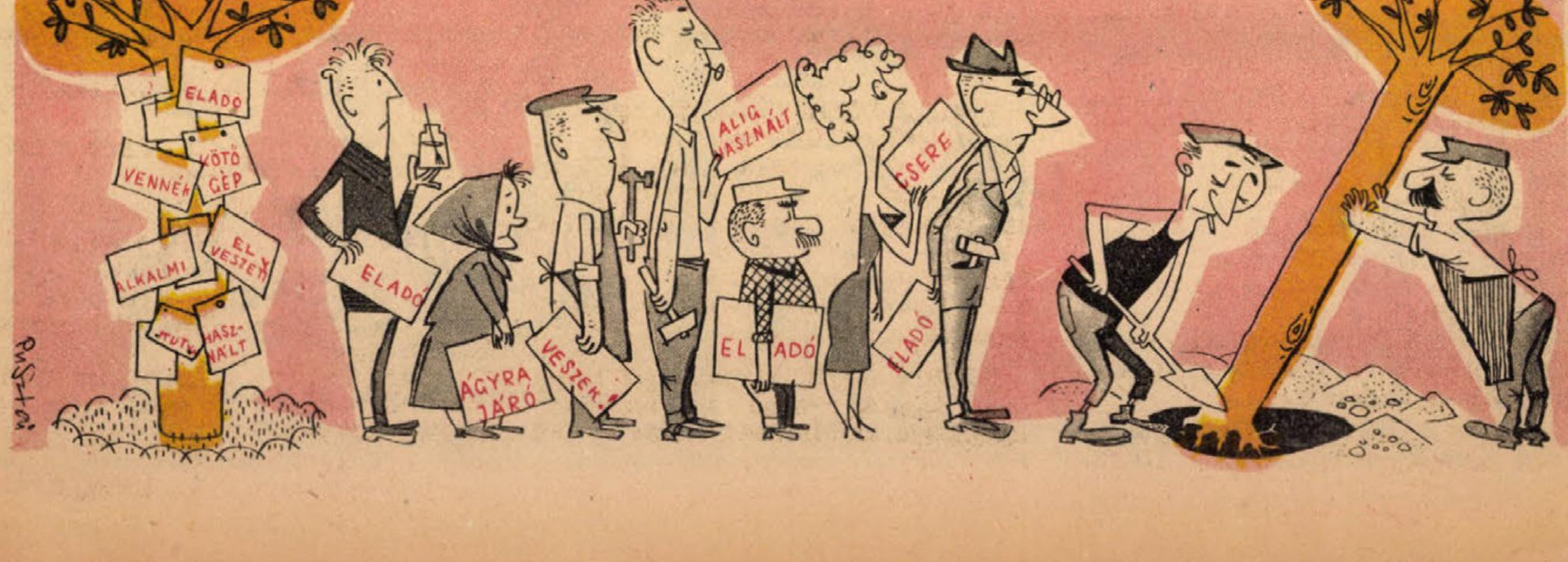

A ZSONGLŐR

Egy kis lámpalázat éreztem, amikor a zsonglőr kilépett a színre és mosolyogva meghajolt. Mellette állt a partnernője hosszú, lila ruhában, keblén nagy ibolyacsokor. A zongorista azt játszotta, hogy plimm-palalamm és megkezdődött a szám.

Akkor még nyugodtak voltunk: ő is meg én is. Érdekes, hogy csöpp izgalmat sem éreztem, amikor a színpadon röpködni kezdtek az ezüst buzogányok. Fölényes biztonsággal ültem a zsöllyémben és időnként ránéztem a szomszédomra:

— Na, ehhez mit szólsz?

A buzogányok úgy röpködtek a levegőben, mint a sirályok és néha megpihentek a művész tenyerén. Gondolatban én álltam a világot jelentő deszkákon, én hajigáltam a buzogányokat és én kaptam el őket.

A következő pillanatban, jaj, kiesett a zsonglőr kezéből az egyik buzogány. Akkorát koppant, hogy beleremegett a szívem. Zavarba jöttem és pirulva lesütöttem a szemem. Idegesen tördeltem a kezem és sokáig nem mertem felnézni. Magamon éreztem a gúnyos, szánakozó és kárörvendő pillantásokat. Szerettem volna rákiabálni a szomszédomra:

— Miért mosolyog, mi? Próbálja meg maga!

Lassan összeszedtem magam és tovább néztem az előadást. A zsonglőr már egy másik számot csinált és arcáról egy pillanatra sem tűnt el a mosoly. Most a cilinderrel játszott: feldobta a levegőbe, aztán elkapta az orrával és hátraparancsolta a tarkójára. Az idomított cilinder meghunyászkodva engedelmeskedett.

Kezdtem újra belejönni. Egy arcizmom se rándult meg, amikor a cilinder ráesett a zsonglőr orrára. Hidegvérűen mosolyogtam.

— Megy ez, kérem, mint a karikacsapás! — büszkélkedtem és őszintén megmondom, azt vártam a szomszédomtól, hogy megdicsér, vagy legalábbis egy elismerő mosolyt kapok tőle.

Úgy látszik azonban, hogy nagyon elbíztam magam, mert a cilinder hirtelen lepottyant a földre és gurulni kezdett, balra el. A zsonglőr utána kapott, de már csak a levegőt markolta. Halk moraj zúgott fel a nézőtéren.

Elállt a lélegzetem és szégyenkezve eltakartam az arcom. Teljesen elvesztettem a fejem.

— Most mi lesz? — hebegtem magamban.

Fél szemmel felsandítottam a színpadra. Legnagyobb ámulatomra a zsonglőr vidáman, fülsértő rikkantásokkal továbbpörgette a cilindert, aztán puszikat hintve kiszaladt a színről.

Felviharzott a taps.

Ekkor már félholt voltam a fáradságtól és az izgalomtól. Boldogan bámultam a tapsolókat s erőtlenül azt susogtam:

— Köszönöm.

Azt azonban elhatároztam: a légtornászokat nem nézem végig. Az életemet mégsem teszem kockára...

Mikes György

Cseréptető

Réber László rajza

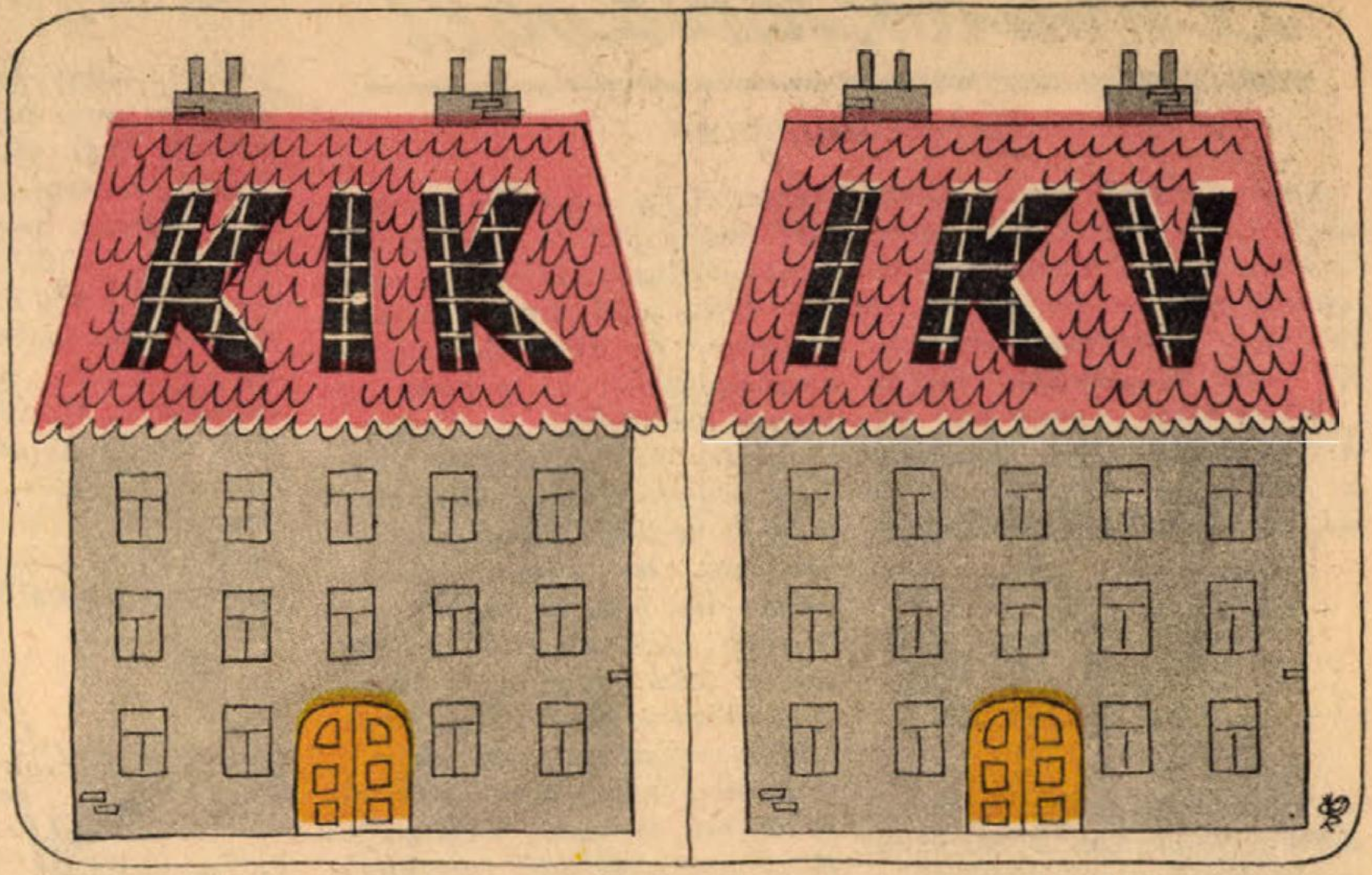

javítás előtt — javítás után

Nyugtalan éjszaka

Toncz Tibor rajza

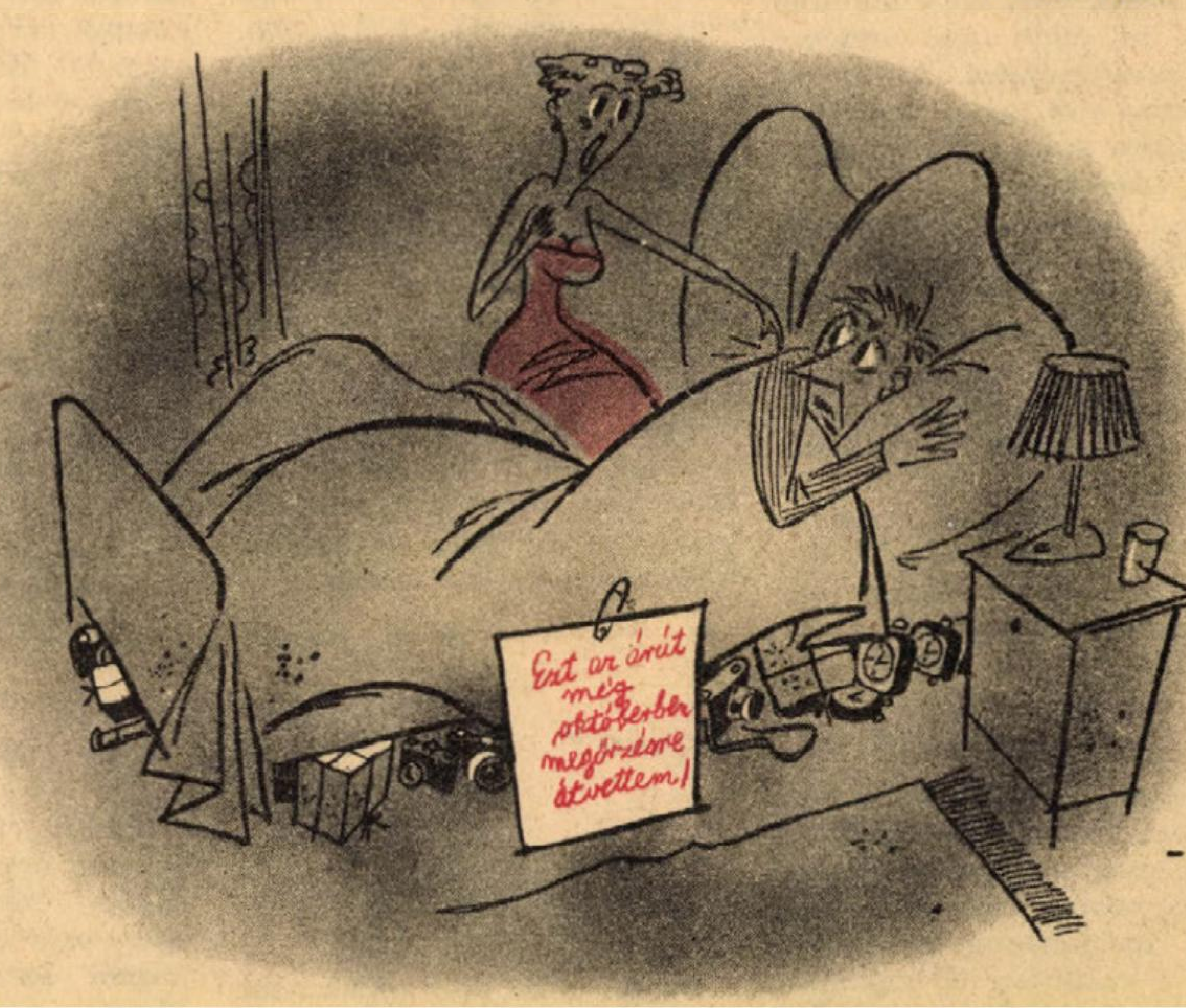
Ezt az árút még októberben megőrzésre átvettem!

— Mondd, fiam, kitetted a táblát?

A humor könyvéből

G. B. SHAW előtt panaszolta egy fiatal író, hogy témáit már mind elírták előle.

— Nincsen abban semmi különös vigasztalta Shaw. — Rossz írók mindig akadtak.

●

EDGAR DEGAS híres francia festőt amerikai milliomos kereste fel párizsi műtermében, képvásárlási szándékkal, de nagy megdöbbenéssel látta, hogy egyetlen kép sincs a műterem falain. Mikor ezt szóvá tette, Degas így válaszolt:

— Sajnos, nekem nem telik Degas-képekre ...

●

DITRÓI MÓR, a kolozsvári Nemzeti Színház, majd a Vígszínház igazgatója, szókimondó, csípős nyelvű ember volt. Egyik délben egy kistehetségű színésznője állított be hozzá:

— Igazgató úr, orvosi bizonyítványt hoztam, hogy nem tudok játszani.

Ditrói csendes humorral ezt felelte:

— Rendben van. De minek magának ehhez bizonyítvány? ...

●

TRISTAN BERNARD francia humoristának egy titkos drámaíró készülő nagy művéről kezdett beszélni:

— Mester, most nagy fába vágom a fejszémet.

— Az nem baj — szakította félbe Tristan Bernard —, csak rajta ne csípjék falopáson.

Le a bürokráciával!

Szeretetadomány

Attól a perctől kezdve, mikor elterjedt a híre annak, hogy Ceglédre három vagon szeretetcsomag érkezett külföldről, az érdekeltek lázas türelmetlenséggel lesték a szétosztás napját.

Mikor végre a nagy nap felvirradt, én már reggel hat órakor ott álltam az elosztóhelyen, de mégis későnkelőnek számítottam,

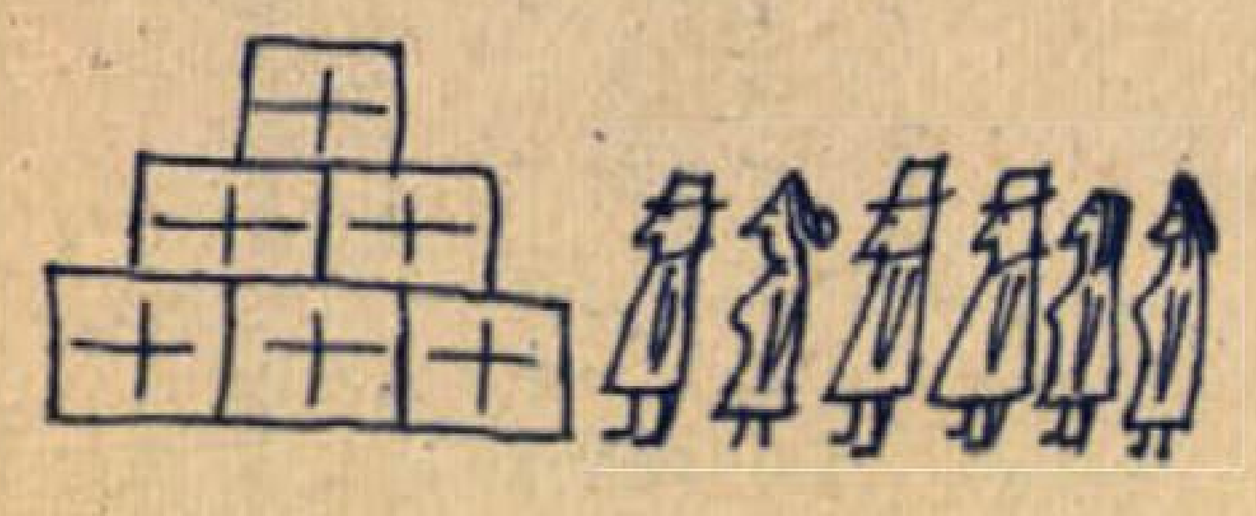

mert már vagy százan tolongtak előttem. Nyolc óra tájban aztán megkezdődött a nagylelkűség... Erre a tíz leghangosabb asszony egy szempillantás alatt begyűrődött az osztóhelyre. Ebből aztán egy perc múlva olyan fergeteges ricsaj kerekedett, hogy testvérek között is felért egy országos vásár zenebonájával. A mindenre elszánt első turnus közel egy óra múlva szépen kisorjázott az ajtón. Arcuk piros volt, mint a rózsa, hajuk csapzott, mintha megtépázták volna egymást. Hónuk alatt görcsösen egy-egy csomagot szorongattak, melyekből imitt-amott kilógott az ajándék valamelyik testrésze: pizsama ujja, prémeskabát fityegője, miegymás.

Én úgy déltájban kerültem sorra, mikor is az egyik ügyintéző sajnálkozva jegyezte meg, hogy miért nem tolakodtam kissé jobban. A figyelmeztetés azonban már későn jött és így nekem, mint notórius későnjövőnek, csak egy árva zakó jutott osztályrészemül. Az ajándékot szépen megköszöntem, s gyorsan a hónom alá csapva, hazavágtáztam vele. Bár azt szokták mondani, hogy ajándék lónak ne nézd a fogát, én mégis végiglegeltettem szememet az elnyűtt zakón. Látom ám, hogy a szegény már a végét járja és csak néhány zsírfolt jelzi rajta, hogy valaha jobb időket is látott. Hogy mégis jobban megbarátkozzam vele, még a zsebébe is belekotorásztam és ekkor ért az igazi meglepetés. Az elaggott „külföldi" ruhadarab zsebében egy belföldi mozijegyet találtam, amelyet a ceglédi Szabadság Filmszínház május 26-i előadására váltott meg valaki. Hogy precíz legyek: a második előadásra szólt a jegy.

És most itt állok kabátostul és mozijegyestül a legnagyobb kétségek között. Nem tudom ugyanis eldönteni sem a jegyről, sem a kabátról, hogy melyik lehet az az ajándékozó ország, ahol a ceglédi mozi jegyeit árusítják!? Már arra is gondoltam, hogy valaki a jószívű elosztók közül ezt az ócska rongyot kicserélte egy kabátért, de hogy az új tulajdonos ne károsuljon nagyon, a használt mozijegyet ráadásul a zsebben hagyta. De ez csak feltevés.

Rossi Károly

Egy Orff-hallgató panaszai a Rádióra

Nem, nem! Ami a címben van, az nem sajtóhiba. Megszállott Orff-rajongó vagyok. Néhány hónappal ezelőtt én is úgy tudtam, hogy csak orvhallgatók vannak. De ma már más a helyzet! Én hallottam, sőt végighallgattam márciusban a Rádió, a mi rádiónk adásában a „Catulli Carmina"-t. Még ma is kéjesen borzonganak az idegeim. Komponálta: Carl Orff. És ott voltam április 27-én a Zeneakadémián, amikor Forrai Miklós vezényelte a másikat, a „Carmina Burana"-t. Mellettem ült egy szimpatikus úriember. Az extázisban megöleltük egymást. Mint a meccsen! És telefonszámot cseréltünk. És ha találkozunk, szívélyesen üdvözöljük egymást. Biztos vagyok benne, hogy levelet írt már, mondjuk, Ottawába valakinek: az isten szent szerelmére, küldjenek neki Orff-lemezt.

Azóta csak azért van rádióm, csak azért recseg, nyávog, brummog éjjel-nappal, mert Orffot keresem a világűrben. És végre rátaláltam! A Rádióban. A mienkben: a Petőfin. El volt dugva a műsorban. Így:

> **20.40 Kórusok.** 1. Szlavko: Variációk női karra. (Belgrádi Rádió női kara, vez. a szerző). 2. Carl Orff: Részlet a Catulli Carmina-ból. — Misere Catulle (Frankfurti énekegylet). 3. Janacek: Marycka Magdonova (Morva tanítók énekegyüttese, vez. Soupal).

Heuréka! Catulli Carmina!

Rögtön végigtelefonáltam összes ismerőseimet, barátaimat és ellenségeimet, mindenkit, akit ott láttam a hangversenyen és már délután ötkor magamra zártam az összes ablakokat és ajtókat. Ültem izgalomtól remegve, míg végre bemondta a kedves szpíker kartársnő:

— Kórusok!

Jaj, hogy vert a szívem! Elmuzsikálták szépen az első számot, aztán el a harmadikat, aztán azt mondta:

— Kedves hallgatóink, most hallgassák meg külföldi híreinket!

De Orffról, Catullusról meg Carmináról annyit se, hogy bikkmag. Hogy: pardon, eltörött a lemez, vagy hogy: rosszul mértük be a számokat, vagy valami ilyesmi! Semmi, semmi!

A telefonom viszont egész éjjel szólt. Hogy csapjam be máskor a saját nagyapámat.

A szimpatikus úriember azóta, amikor meglát az utcán, akkor is átmegy a túloldalra, ha tíz rendőr füttyjele próbálja visszatartani.

Utál!

Pedig, uram, én ártatlan vagyok. Én nem tehetek róla. Esküszöm, hogy benne volt a rádió-műsorban.

Osváth Tibor

Hol itt a logika?

Vidéken dolgozó orvos fiam kérésére vásároltam a Rákóczi út 10. szám alatti szaküzletben 10 kilogramm fogászati gipszet, majd megkértem az eladót, hogy a szállítási díj kifizetése ellenében küldjék el a megadott címre. Azt mondták, hogy nem lehet. Meglepett a dolog és megkérdeztem az eladótól, mi történt volna akkor, ha a fiam levélben rendeli meg náluk a gipszet. „Az más — felelték —, akkor elküldenénk."

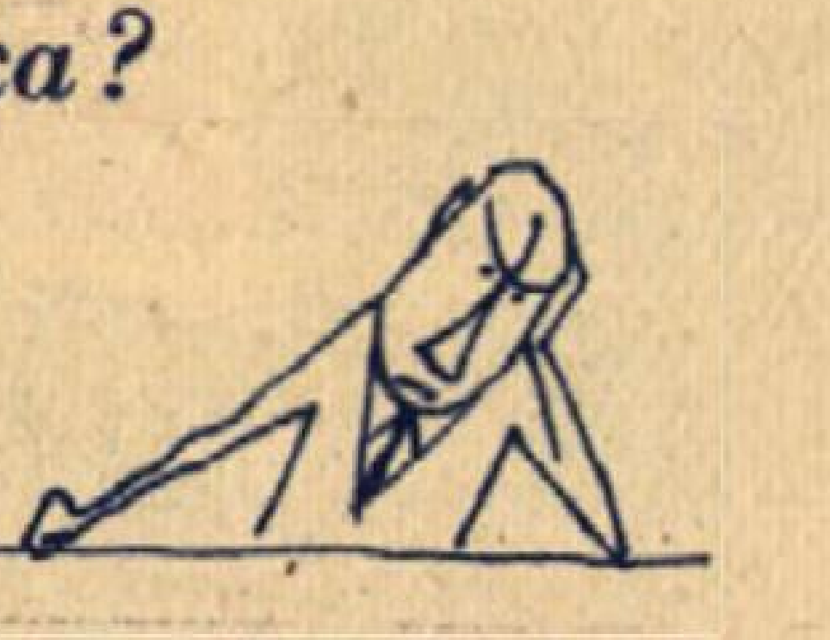

Ez az, amit végképpen nem értek, mert hiszen a csomagolás díját és a portóköltséget éppen úgy megszabhatták volna, mint ahogy azt a levélben rendelt küldeményeknél teszik.

Arany Jánosné

Bp., XI. Bartók B. u. 16.

Ezúttal a csapóajtóról van szó

Tudom, hogy sok autóbuszpanasz érkezik a szerkesztőségbe, ezért előrebocsátom, hogy ezúttal nem a túlzsúfoltságról lesz szó, hanem az Ikarus „nájlon" buszok kenőcséről. Ezeken az autóbuszokon ugyanis a csapóajtó felső sínjében olajos kenőcs van, amely tönkretette vadonatúj kalapomat.

Igaz ugyan, hogy a Patyolat gyorstisztító részlege rendbehozta, de az utasok mégsem járhatnak folyton a tisztítóba. A Patyolatnál egyébként elmondották, hogy van olyan ügyfelük is, aki egy héten kétszer is jelentkezett, mint a „buszkenőcs" áldozata.

Az utasok nem szállhatnak fel ragadós, olajos, piszkos anyaggal a buszokra. Miért szabad akkor az Autóbuszüzemnek így olajoznia, kenőcsöznie? Félek, hogy a nyári hőségben majd akkor is az utasokra csepeg a csapóajtó sínjében levő kenőcs, ha hozzá sem érnek.

Nem lehetne a sínek kenését úgy megoldani, hogy a kalapokra, ruhákra veszélytelen legyen?

Dr. Balthazár Lajos

Bp. XII., Németvölgyi út 47.

Korlátolt üdülés

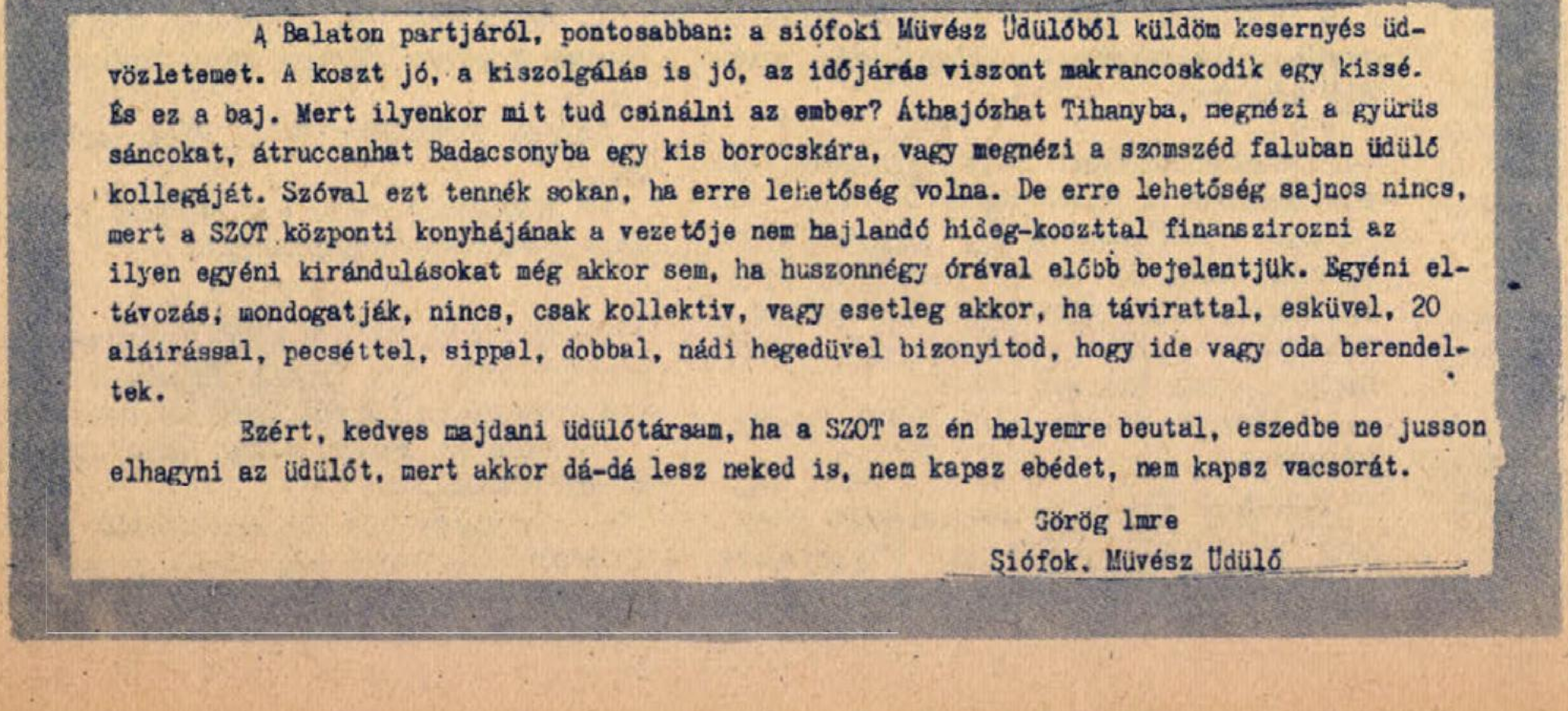

A Balaton partjáról, pontosabban: a siófoki Müvész Üdülőből küldöm kesernyés üdvözletemet. A koszt jó, a kiszolgálás is jó, az időjárás viszont makrancoskodik egy kissé. És ez a baj. Mert ilyenkor mit tud csinálni az ember? Áthajózhat Tihanyba, megnézi a gyürüs sáncokat, átruccanhat Badacsonyba egy kis borocskára, vagy megnézi a szomszéd faluban üdülő kollegáját. Szóval ezt tennék sokan, ha erre lehetőség volna. De erre lehetőség sajnos nincs, mert a SZOT központi konyhájának a vezetője nem hajlandó hideg-koszttal finanszirozni az ilyen egyéni kirándulásokat még akkor sem, ha huszonnégy órával előbb bejelentjük. Egyéni eltávozás, mondogatják, nincs, csak kollektiv, vagy esetleg akkor, ha távirattal, esküvel, 20 aláirással, pecséttel, sippal, dobbal, nádi hegedüvel bizonyitod, hogy ide vagy oda berendeltek.

Ezért, kedves majdani üdülőtársam, ha a SZOT az én helyemre beutal, eszedbe ne jusson elhagyni az üdülőt, mert akkor dá-dá lesz neked is, nem kapsz ebédet, nem kapsz vacsorát.

Görög Imre
Siófok, Müvész Üdülő

Kép a jövőből

Gerő Sándor rajza

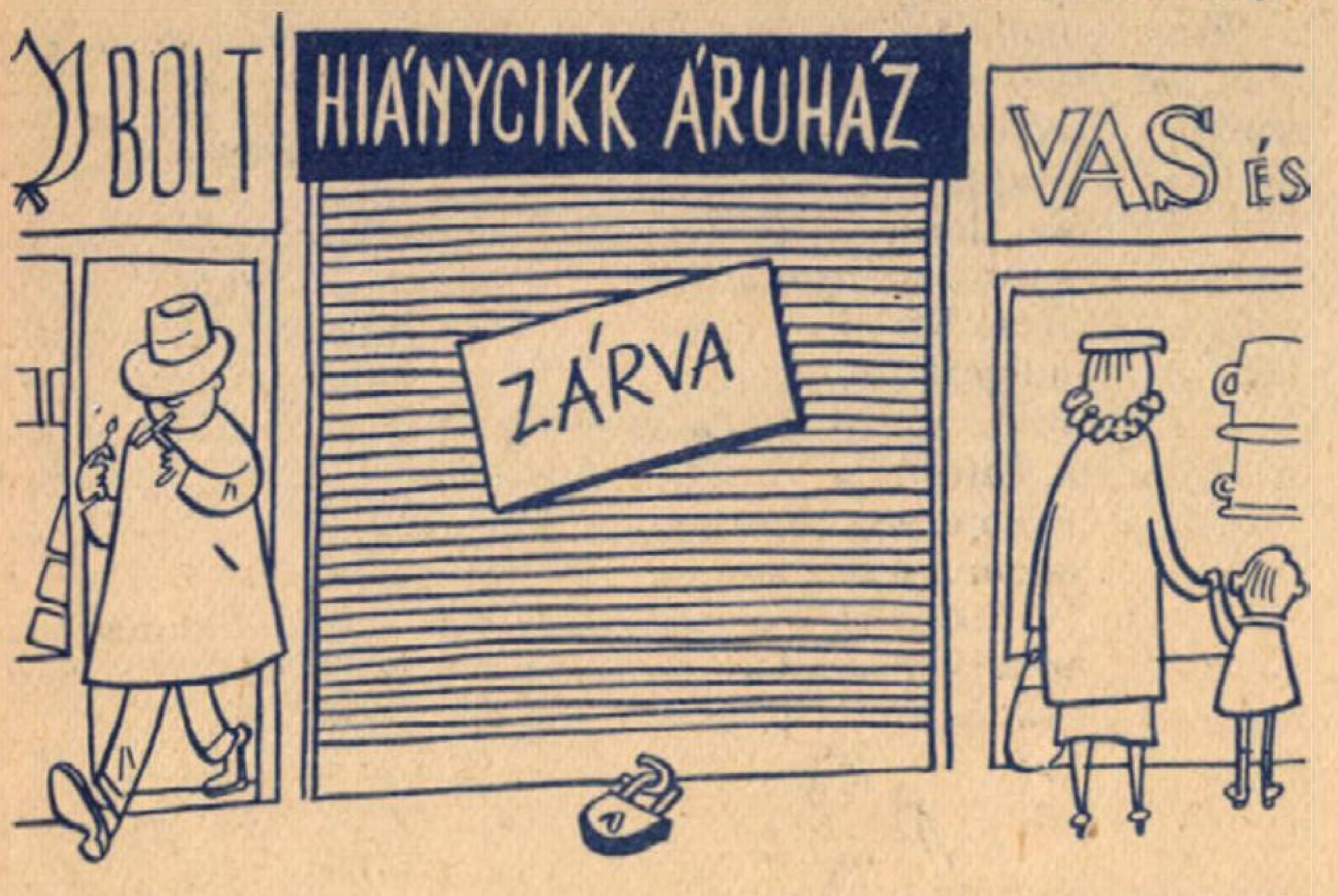

Itt az útfelszedési szezon!

Sándor Károly rajza

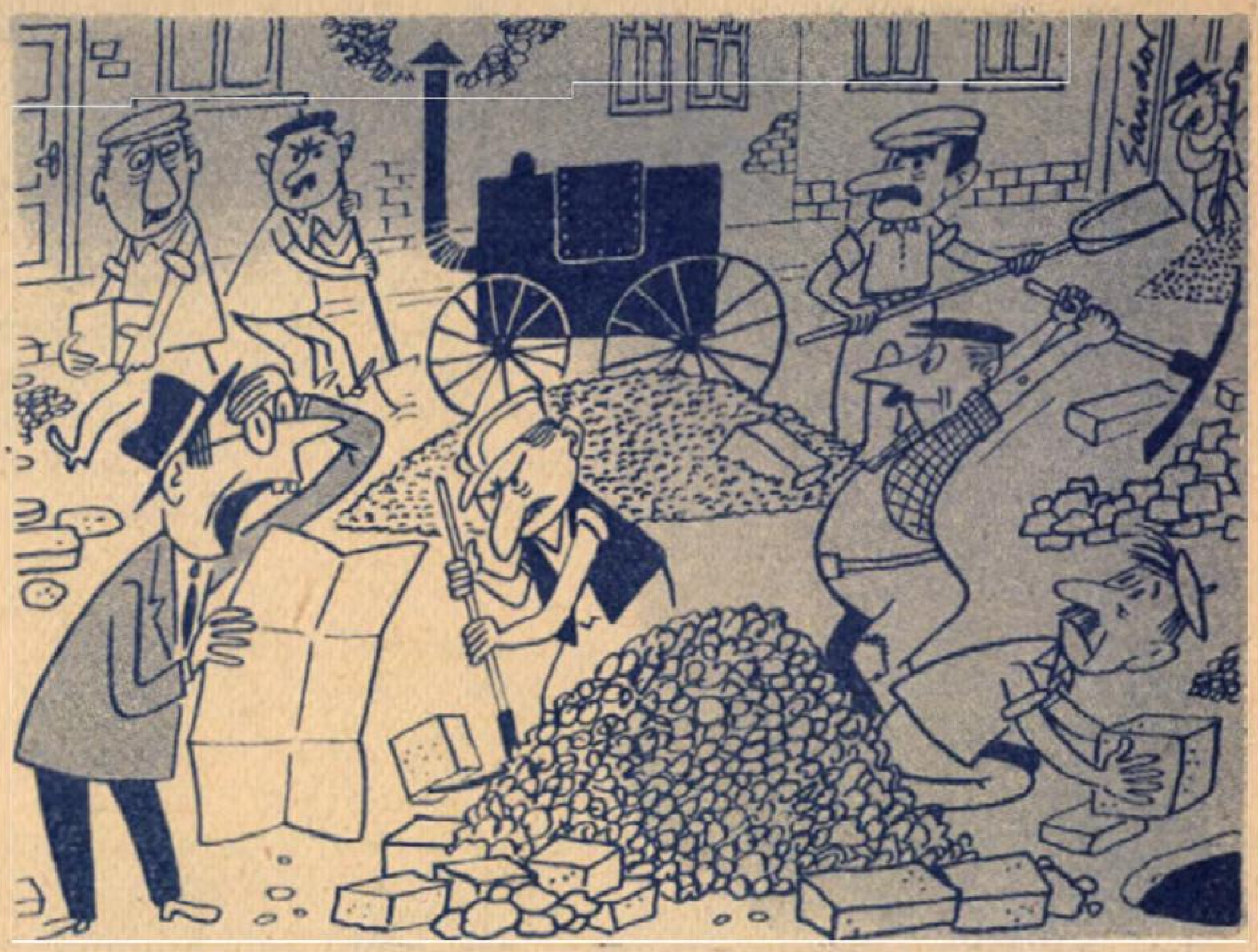

— Állj, vissza az egész! Két utcával arrább kellett volna!

A halász és a szellem

Élt egyszer Bagdad városában egy Hasszán nevezetű férfiú, kinek tanult mestersége nem lévén — holmi irkafirkálással kereste meg a mindennapi kenyerét. — Eleinte bizony nehezen ment Hasszán sora, de később, mikor rájött, hogy a hurik szépségét, valamint a próféta szakállát dicsőíteni már nem kifizetődő dolog a hatalmas konkurrencia miatt és áttért a mosolyt fakasztó versikék kiagyalgatására, egész tisztességesen kezdett keresni. Megénekelte, hogy a bazárban avas törökmézet árulnak, vagy tréfás strófákat faragott a legújabb divatú turbánokról. Ily módon sikerült is néhány év alatt annyi aranyat összekuporgatnia, hogy vásárolhatott magának két kecskét és egy feleséget.

Műveit általában a szürke megfontoltság jellemezte. Az írások nem voltak sem túl hidegek, sem túl melegek. Gondosan ügyelt mindig, hogy a káposzta is jóllakjon és a kecskék is megmaradjanak.

Nos, ez a bizonyos Hasszán a bőség boldog napjaiban sem feledkezett meg egy régi, kedves szenvedélyéről. — Ha csak tehette, kisétált a város melletti folyócska partjára halászni — s mikor egy-egy sügér, megsajnálva lelkes igyekezetét, önként hálójába tévedt, úgy érezte, nem fecsérli hiába idejét itt a Földön.

Ma azonban nem volt szerencséje. Először egy lyukas fazekat fogott ki, majd egy fél pár ócska szandált. Pedig a naptányér már vészjóslóan közeledett a kalifa palotájának kupolájához, s távolról a müezzin hangját hozta feléje a késődélutáni szél.

Elhatározta, hogy még egy próbát tesz, de ez lesz az utolsó. — Nem telt belé öt perc, s valami húzni kezdte a kötelet. Villámgyorsan kirántotta a hálót, de a zsákmány legnagyobb csalódására csupán egy gyanús külsejű üvegpalack volt.

— Vajon mi lehet benne? — tűnődött félhangon. Mivel azonban a palack elég keveset nyomott, úgy döntött, hogy nem bajlódik a rozsdás pléhdugó lefeszegetésével, hanem az egészet, úgy ahogy van, visszadobja a vízbe.

Már felemelte a jobb kezét, mikor váratlanul megszólalt egy hang az üveg belsejéből:

— Ne cselekedj elhamarkodva, derék Hasszán! Én azt hiszem, jelentéktelen külsőm ellenére is hasznos segítőtársad lehetnék a munkában, mert sok-sok csodálatos történetet ismerek, s hogy lásd, nem csaplak be, mindjárt el is mondok egyet közülük.

Hasszán némileg meglepődött a szokatlan jelenségen, de mert még zsenge iskolás korában olvasta az Ezeregyéjszaka teljes felnőtt kiadását, rögtön tudta, hogy a szellemmel áll szemben, s azzal is tisztában volt, hogy az ilyesfajta kalandot szinte kizárt dolog megúszni valamiféle történet végighallgatása nélkül.

Megadóan bólintott tehát, mire a szellem mesélni kezdett.

Ám az ötletesen elindított cselekmény már a legelső pillanatokban magához láncolta Hasszán érdeklődését, s később, bármennyire is igyekezett megőrizni nyugalmát, a vidám fordulatoknál önkéntelenül is hangos kacagásra fakadt. — Majd, midőn a mulatságos bonyodalmak mögött felismerte a mély, igaz mondanivalót, egész lényén úrrá lett az a sajátos, semmi mással össze nem hasonlítható, nagyszerű érzés, amely mellett eltörpül a szerelem és a gazdagság minden gyönyöre.

Ó, hol vannak az ő együgyű zöngeményei ettől a mesteri történettől?! Szinte megbabonázva nyúlt burnusz-zsebe felé, hogy elővegye írószerszámait és most, azonnal a sápadt félhomályban papírra vesse az egészet…

De a mozdulat, feloldva a dermedtséget, egyszersmind magához térítette, kijózanította Hasszánt. Az aggodalom varázsszőnyegén szélnél sebesebben visszarepült az álmok világából a higgadt valóságába. — Szép, szép a mese, de vajon mások mit fognak majd szólni hozzá? Esetleg félreértik, vagy isten ments, talán még meg is sértődhetnek miatta. — Nem, erre semmi szüksége sincs. Már el is ment a kedve a dologtól. Akkor inkább megírja azt a rigmuskát, amelyik reggel eszébe jutott, hogy Omár elcsúszott egy narancshéjon, mert a narancsárusok nem söprik össze rendesen a hulladékot.

Eddig is megvolt szellem nélkül, ezután is meglesz. S azzal széles ívben visszahajította a palackot a hullámok közé

Dalmáth Ferenc

Vásárfia

Réber László rajza

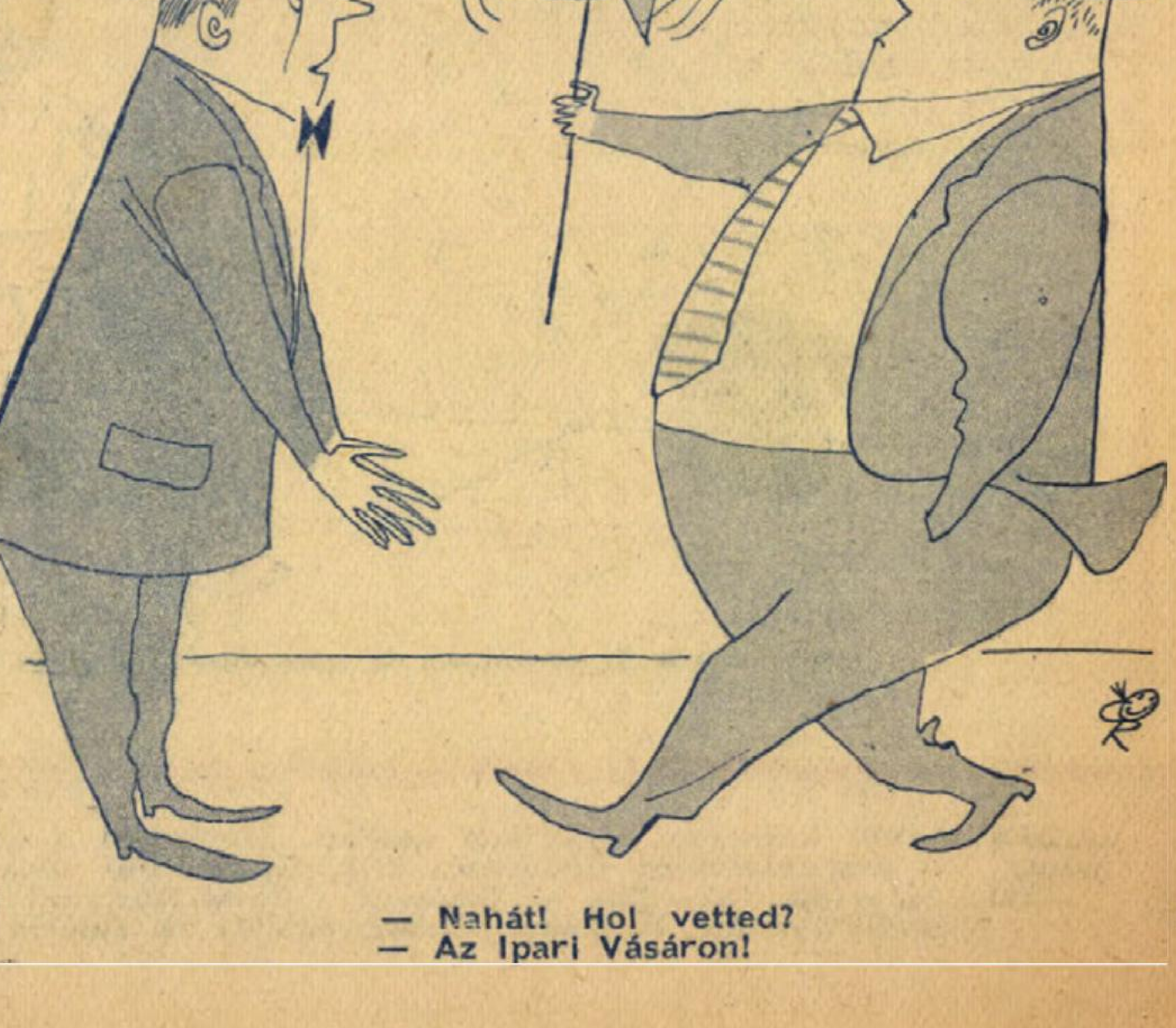

— Nahát! Hol vetted?
— Az Ipari Vásáron!

Szűz terület

Szür-Szabó József rajza

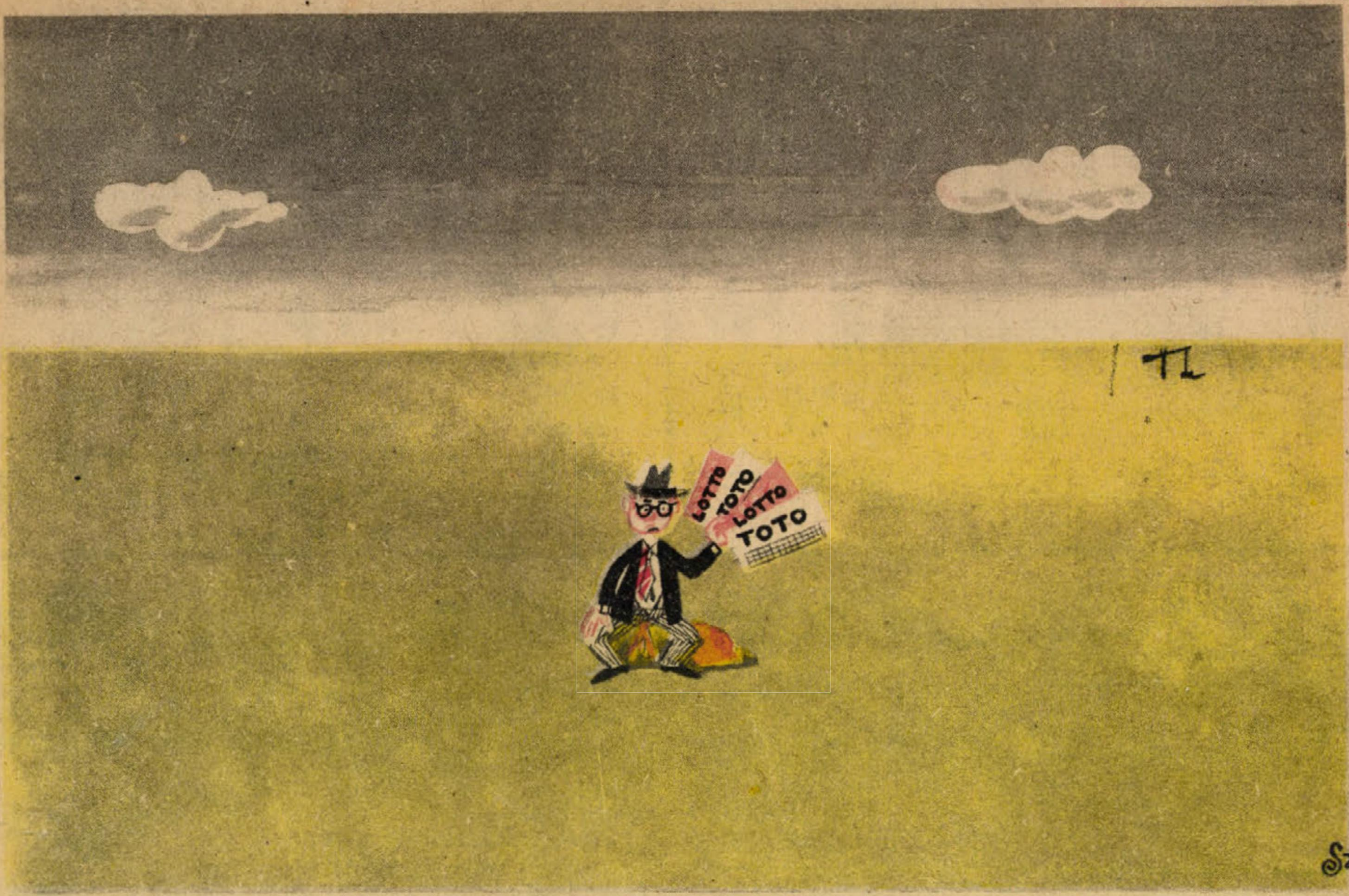

— Totószelvényt, lottószelvényt tessék vásárolni!

Egy angol kikötőben

Sándor Károly rajza

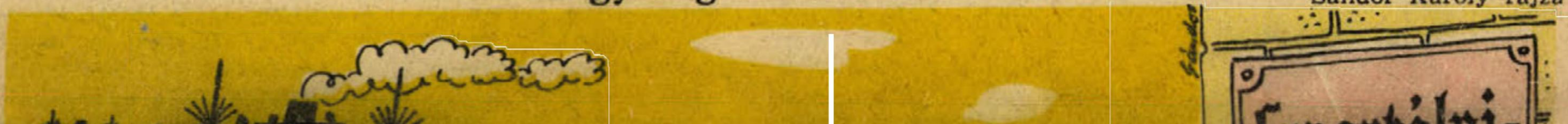

Uncle Sam: Látom, Miszter Bull, hogy ön mégis exportál Kínába . . . Rosszul választott!

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.